

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Sžo/65/2015
Identifikačné číslo spisu:	1014200109
Dátum vydania rozhodnutia:	05.05.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Zemková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1014200109.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD a zo sudcov JUDr. Nora Halmovej a JUDr. Petry Příbelskej PhD., v právnej veci žalobcu: Ing. Q.H., B., zastúpený: Mgr. Soňa Grošaťová, advokátka, Makovického 7, Žilina, proti žalovanému: Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, Námestie slobody 6, Bratislava, za účasti: Národná diaľničná spoločnosť a.s., Mlynské Nivy 45, Bratislava, zastúpený: JUDr. Peter Zdráhal, advokát, Nad plážou 16/A, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 23960/2013/B622-SV/z.70989/Pek zo dňa 20. novembra 2013, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 12. augusta 2014, č.k. 5S/14/2014-112, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 12. augusta 2014, č.k. 5S/14/2014-112, v spojení s opravným uznesením zo dňa 02. októbra 2014, č.k. 5S/14/2014-122, m e n í t a k, že rozhodnutie žalovaného zo dňa 20. novembra 2013, č. 23960/2013/B622-SV/z.70989/Pek z r u š u j e a v e c v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 651,35 € na účet právnej zástupkyne žalobcu Mgr. Soni Grošaťovej, advokátky, do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 23960/2013/B622-SV/z.70989/Pek zo dňa 20.11.2013, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie Obvodného úradu Nitra, odboru výstavby a bytovej politiky, č. ObU-NR-OVBP2-2013/0090-017 zo dňa 22.07.2013 vo veci vyvlastnenia pozemkov parc.č. 1356/118, 1356/117 a 1356/116 v podielovom spoluvlastníctve žalobcu vlastnícky podiel 1/8 v prospech navrhovateľa vyvlastnenia - Národná diaľničná spoločnosť, a.s. (ďalej len „NDS“ ale aj „navrhovateľ“) vo verejnom záujme podľa § 108 ods. 2 písm. f/ zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“) v spojení s § 17 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách v znení

neskorších predpisov (ďalej len „cestný zákon“), § 8 ods. 1 zákona č. 129/1996 Z.z. o niektorých opatreniach na urýchlenie prípravy výstavby diaľnic a ciest pre motorové vozidlá v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 129/1996 Z.z.“) a § 9a ods. 4 zákona č. 669/2007 Z.z. o jednorazových mimoriadnych opatreniach v príprave niektorých stavieb diaľnic a ciest pre motorové vozidlá a o doplnení zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 669/2007 Z.z.“), pre stavbu „Rýchlostná cesta R1 Beladice - Tekovské Nemce“, na ktorú bolo Ministerstvom dopravy, pôšt a telekomunikácií SR vydané stavebné povolenie č. 118542/2008-2331/z. 56559 dňa 10.12.2008 (právoplatné dňa 30.12.2008). Finančnú náhradu za spoluvlastnícky podiel žalobcu na vyvlastňovaných pozemkoch parc. 1356/116, 1356/17 a 1356/118 v k.ú. E. obvodný úrad určil podľa § 111 ods. 2 stavebného zákona na základe znaleckého posudku č. 47/2012 zo dňa 27.04.2012 vypracovaného podľa vyhlášky č. 492/2004 Z.z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku Ing. V. Q., znalcom v odbore stavebníctvo, odvetvie odhad hodnoty nehnuteľností.

Prvostupňový súd bol názoru, že žalovaný sa v napadnutom rozhodnutí náležite vysporiadal so všetkými odvolacími námietkami žalobcu, svoj názor na zistený skutkový stav i spôsob aplikácie použitých právnych noriem zdôvodnil a vysvetlil spôsobom, ktorý bol v súlade s § 46 a § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, správny poriadok (ďalej len „správny poriadok“) a zároveň poskytol správne mu súdu dostatočný priestor pre preskúmanie rozhodnutí a postupu správnych orgánov oboch stupňov z hľadiska dôvodov vymedzených v žalobe. Keďže žalobca v žalobe neuviedol, s ktorou jeho námietkou sa žalovaný dostatočne nevysporiadal, čím mal podľa žaloby porušiť právo žalobcu na spravodlivé konanie, nemohol ani súd okrem uvedených všeobecných konštatovaní podrobnejšie argumentovať k otázke namietanej nepreskúmateľnosti vydaných rozhodnutí v dôsledku ich tvrdeného nedostatočného odôvodnenia.

Poukázal na proces preukazovania bezvýslednosti dohody, ktorá je podľa stavebného zákona prísne formalizovaná - ukladá žiadateľovi zaslať vlastníkovi písomnú výzvu na uzavretie dohody so stanovenými náležitosťami (vymedzenie požiadavky žiadateľa, dôvody požadovaného prevodu práva alebo vzniku vecného bremena, návrh odplaty najmenej vo výške určenej podľa § 111 ods. 2 stavebného zákona a upozornenie na následky nereagovania na výzvu), pričom pokus o dohodu sa považuje za bezvýsledný, ak vlastník do 15 dní od doručenia výzvy dohodu výslovne odmietne alebo v uvedenej lehote na výzvu nereaguje. Rovnako striktný je aj spôsob zisťovania všeobecnej (trhovej) ceny vyvlastňovaných pozemkov pre účely vyčíslenia primeranej náhrady za vyvlastnenie (ďalej v bode VIII).

Podľa názoru krajského súdu vyvlastňovací orgán zákonom stanovený postup pred vydaním rozhodnutia dodržal, keď prostredníctvom znaleckého posudku zistil všeobecnú cenu vyvlastňovaných pozemkov, doručil žalobcovi písomnú výzvu na uzavretie dohody o odkúpení jeho spoluvlastníckeho podielu na vyvlastňovanom majetku so všetkými predpísanými náležitosťami a po odmietnutí návrhu a podmienok v ňom uvedených pristúpil k nútenému získaniu práv k dotknutým nehnuteľnostiam cestou vyvlastnenia. V postupe správneho orgánu, ktorý predchádzal vydaniu rozhodnutia, nedošlo v preskúmaných súvislostiach k žiadnemu rozporu so zákonom. Skonštatoval, že pri rešpektovaní požiadavky zákonnosti nemal navrhovateľ vyvlastnenia s ohľadom na vypracovaný znalecký odhad hodnoty diaľničného pozemku prakticky žiadny priestor pre hľadanie konsenzu so žalobcom ohľadom výšky odplaty za získanie práv k predmetným pozemkom, ako sa toho dovoľával žalobca.

Pokiaľ ide o iné spôsoby naplnenia cieľa vyvlastnenia, na ktorých nevyužitie sa zrejme žalobca snažil v žalobe poukázať (zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k diaľničnému pozemku, zriadenie vecného bremena, uzatvorenie nájomnej zmluvy), tieto podľa názoru krajského súdu neprichádzali do úvahy, nakoľko pre daný typ stavby nepostačuje obmedzenie vlastníckeho práva k zastavaným pozemkom, ale vyžaduje sa jeho trvalé odňatie prostriedkami verejného práva, ktoré sú zákonom predvídané a podrobne regulované. Právny režim zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva resp. vyporiadania stavby na cudzom pozemku podľa Občianskeho zákonníka, sú primárne inštitútmi súkromného práva. Ich použitie by bolo za daných skutkových a právnych okolností neúčelné a na viac aj tieto inštitúty (rovnako ako pri vyvlastnení) predpokladajú uzavretie dohody zúčastnených strán alebo vyporiadanie rozhodnutím súdu na základe ceny vyporiadavaného majetku

zistenej znaleckým posudkom vypracovaným podľa vyhlášky č. 492/2004 Z.z.

Námietku ohľadom nedostatku aktívnej legitimácie NDS na podanie návrhu na vyvlastnenie považoval krajský súd za neopodstatnenú, nakoľko z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že Slovenská republika konajúca v zastúpení Ministerstvom dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR, splnomocnila NDS aj na podanie návrhu na začatie vyvlastňovacieho konania k pozemkom v spoluvlastníctve žalobcu a následne NDS v rozsahu udeleného poverenia ďalej splnomocnila svojim zastupovaním advokáta JUDr. Petra Zdráhala. Obe plnomocenstvá boli časovo obmedzené skončením platnosti mandátnej zmluvy č. 2/280/2010 zo dňa 04.01.2010, čo malo podľa žalobcu nastať dňom 12.08.2011, kedy mal byť podaný návrh na kolaudačné konanie k predmetnej stavbe, ktorá bola uvedená do prevádzky na základe rozhodnutia o predčasnom užívaní stavby.

Z uvedenej mandátnej zmluvy podľa názoru krajského súdu nevyplyva žiaden dôvod pre obmedzenie rozsahu či trvania oprávnení splnomocnenca konať v mene a na účet splnomocniteľa vo vyvlastňovacom konaní. Obsah administratívneho spisu taktiež nezakladá akúkoľvek pochybnosť o oprávnení NDS, či jej ustanoveného právneho zástupcu, podať návrh na vyvlastnenie a ďalej v tomto konaní zastupovať splnomocniteľa. Správny orgán vo vyvlastňovacom konaní nebol povinný z úradnej povinnosti skúmať platnosť vyššie uvedenej mandátnej zmluvy, ani okolnosti začatia kolaudačného konania k predmetnej líniovej stavbe, keďže neexistovali podložené pochybnosti o tom, či zástupca navrhovateľa vyvlastnenia skutočne vyjadruje vôľu zastúpeného vo vyvlastňovacom konaní. V postupe správneho orgánu v súvislosti so zastúpením navrhovateľa vyvlastnenia vo vyvlastňovacom konaní preto súd nevidel akúkoľvek vadu, ktorá by mala za následok nezákonnosť vydaného rozhodnutia.

Predmet vyvlastnenia tvorili pozemky odčlenené overeným geometrickým plánom, ktoré boli podľa výpisu z katastra nehnuteľností ku dňu začatia vyvlastňovacieho konania v katastri zapísané ako ostatné plochy. Vyvlastňovací orgán mohol z hľadiska identifikácie predmetu vyvlastnenia vychádzať len z toho stavu, aký je zapísaný v katastri nehnuteľností a to aj napriek tomu, že vyvlastňované pozemky už boli v čase začatia vyvlastňovacieho konania zastavané rýchlostnou komunikáciou zhotovenou na základe právoplatného stavebného povolenia vydaného podľa právnej úpravy účinnej pred 26.07.2011 a dokonca uvedenou do predčasného užívania. Súd si je plne vedomý v právnom štáte nežiaducej výnimočnosti danej situácie, keď sa vyvlastňujú pozemky už fakticky zastavené stavbou uvedenou do užívania. Faktom však zostáva, že z hľadiska druhového určenia budú predmetné pozemky zapísané do katastra nehnuteľností ako zastavané až potom, keď sa predmetná líniová stavba skolauduje. Kolaudačnému rozhodnutiu však musí predchádzať vysporiadanie vlastníctva k už zastavaným pozemkom, čomu má slúžiť práve vyvlastnenie uskutočnené podľa právneho režimu stanoveného v § 9a novelizovaného zákona č. 669/2007 Z.z.

V súvislosti s námietkou žalobcu o nesúlade medzi identifikáciou predmetu vyvlastnenia vo vydaných vyvlastňovacích rozhodnutiach a skutočným stavom, považuje krajský súd za potrebné podotknúť, že žalobca v žalobe neuvádza, ako sa táto konkrétna skutočnosť premietla do jeho právneho postavenia a akým spôsobom bol v tejto súvislosti ukrátený na svojich právach. Práve tvrdenie o ukrátení žalobcu na jeho subjektívnych právach tvrdeným rozporom postupu alebo rozhodnutia správneho orgánu so zákonom je zákonnou podmienkou pre uplatnenie preskúmvacej právomoci súdu v správnom súdnictve.

Podľa názoru krajského súdu skutočnosť, že štát v súlade s platným právom, zastaval neskôr vyvlastňované pozemky stavbou rýchlostnej komunikácie na základe právoplatného stavebného povolenia, nemôže byť vo vyvlastňovacom konaní vzatá do úvahy ako faktor, ktorý mohol mať vplyv pre zvýšenie alebo zníženie hodnoty vyvlastňovaných pozemkov. Až kolaudačné rozhodnutie spolu s geometrickým plánom môžu byť tými právnymi skutočnosťami, na základe ktorých príslušný orgán správy katastra v záznamovom konaní zmení druh predmetných pozemkov z ostatných plôch na zastavané plochy.

Ústavný súd sa vo vyššie uvedenom náleze vyjadril predovšetkým k neústavnosti tzv. nepriameho

vyvlastnenia, teda právneho režimu umožňujúceho realizáciu výstavby trvalej stavby bez hmotnoprávneho titulu k pozemku, ktorého preukázanie bolo odložené až na okamih kolaudácie stavby. Novela zákona č. 669/2007 Z.z. prijatá po nadobudnutí účinnosti uvedeného nálezu ústavného súdu (§ 9a tohto zákona) vytvára zákonný podklad pre vysporiadanie vlastníctva k pozemkom pod tými stavbami, ktoré boli zriadené na základe právoplatných stavebných povolení vydaných podľa predpisov účinných pred 26.07.2011. Právna úprava dala stavebníkovi priestor na získanie práv k pozemkom zastavaným cestnými stavbami dohodou najneskôr do 28.02.2013 s tým, že ak zostane pokus stavebníka o získanie týchto práv dohodou bezvýsledný, alebo ak stavebník tieto práva v stanovenej lehote z akéhokoľvek dôvodu nezíska, musí podať návrh na vyvlastnenie podľa stavebného zákona. Uvedený právny režim teda umožňuje aj dodatočné vyvlastnenie pozemkov už fakticky zastavaných cestnými stavbami. To platí aj napriek skutočnosti, že primárnym účelom zákona č. 669/2007 Z.z. je úprava postupu správnych orgánov v územnom stavebnom konaní pri príprave stavieb diaľnic a ciest pre motorové vozidlá. Iné riešenie vzťahu vlastníka pozemku zastavaného trvalou verejnoprospešnou stavbou na jednej strane a štátom ako vlastníkom verejnoprospešnej stavby, pokiaľ nedôjde k dohode medzi oboma stranami, prakticky neprichádza do úvahy.

Súd sa nestotožnil s námietkou žalobcu o nesplnení zákonom stanovenej podmienky pre podanie návrhu na vyvlastnenie tým, že stavebník podal tento návrh pred dňom 28.02.2013, teda predčasne. Je totiž nepochybné, že stavebník urobil zákonom predpokladaný pokus o odkúpenie spoluvlastníckeho podielu žalobcu na predmetných pozemkoch, ktorý zostal bezvýsledný. Žalobca síce deklaroval ochotu sa dohodnúť, avšak len na predaji 100% pôvodnej výmery pozemkov, z ktorých boli vyvlastňované pozemky odčlenené a za cenu niekoľkonásobne prevyšujúcu všeobecnú cenu týchto pozemkov určenú znaleckým posudkom. Vzhľadom na uvedený postoj žalobcu k prípadnej dohode so stavebníkom podľa názoru súdu nič nebránilo stavebníkovi v zmysle § 9a ods. 3 zák. č. 669/2003 Z.z. podať návrh na vyvlastnenie. Z uvedeného zákona nemožno vyvodiť, že by sa na návrh podaný pred dňom 28.02.2013 nemalo prihliadať, či dokonca že by sa malo konanie začaté na základe takéhoto návrhu zastaviť. Zákon ukladá stavebníkovi pokúsiť sa o dohodu s vlastníkom pozemku, neurčuje však, že návrh dohody musí vychádzať z požiadaviek vlastníka pozemku. Pokiaľ bol teda pokus o dohodu urobený v dobe od nadobudnutia účinnosti uvedenej právnej úpravy do 28.02.2013 a takýto pokus zostal z akýchkoľvek dôvodov bezvýsledný, bol stavebník legitimovaný na podanie návrhu na vyvlastnenie.

Krajský súd uviedol, že aj pri akceptovaní takého výkladu zákona, že pred dňom 01.03.2013 nemohol stavebník za žiadnych okolností podať návrh na vyvlastnenie pozemkov, splnil by takýto predčasne podaný návrh požiadavky zákona dňom 01.03.2013 a bolo by potrebné o ňom meritórne rozhodnúť. Pri posudzovaní otázky verejného záujmu na vyvlastnení vychádzal správny orgán zo zákona č. 669/2007 Z.z., ktorý stanovuje zoznam stavieb, na ktorý sa vzťahujú jednorazové mimoriadne opatrenia; verejný záujem na realizácii predmetnej stavby teda vyplýval priamo z uvedeného zákona, ktorý je vo vzťahu ku stavebnému zákonu osobitným predpisom majúci prednosť pred všeobecnou úpravou vyvlastnenia v stavebnom zákone.

Uvedený prístup je nutné považovať za rozporný s právnym poriadkom Slovenskej republiky, pretože „... ak je daný expropriačný titul - výstavba diaľnice, musí sa ešte preukázať, že táto výstavba je vo verejnom záujme ...“ (bod 55 nálezu Ústavného súdu SR č. PL. ÚS 19/09).

Krajský súd súhlasí so žalobcom, že nie je možné zamieňať predmet a účel vyvlastnenia s verejným záujmom. Verejný záujem na vyvlastnení pozemkov pre účely výstavby diaľnic a rýchlostných komunikácií sa v zmysle stavebného zákona preukazuje vo vyvlastňovacom konaní. Skúmanie existencie verejného záujmu by malo dať odpoveď na otázku, či všeobecný záujem na uskutočnení stavby prináša taký prospech rozhodujúcej časti verejnosti, ktorý je v zjavnom nepomere s individuálnym záujmom vlastníka stavbou dotknutých nehnuteľností na jej nerušenom užívaní. O tom, či je daný verejný záujem na vyvlastnení pre potreby určitej stavby, teda nemôže rozhodovať zákonodárca, ale vyvlastňovací orgán v rámci vyvlastňovacieho konania, so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. V tomto zmysle sa senát krajského súdu stotožnil s názorom Krajského súdu v Bratislave vo veci sp.zn. 6S 96/2013, ktorá sa týkala vyvlastnenia pozemkov iného vlastníka pre potreby tej istej stavby, že „verejný záujem je

predmetom správnej úvahy a zisťuje sa v priebehu vyvlastňovacieho konania na základe zváženia najrôznejších partikulárnych záujmov“. Neosvojil si však záver rozsudku v uvedenej veci, z ktorého vyplýva, že nedostatočné individuálne skúmanie verejného záujmu by malo byť dôvodom pre zrušenie vyvlastňovacieho rozhodnutia a vrátenie veci správnemu orgánu na ďalšie konanie.

Senát krajského súdu je toho názoru, že existencia verejného záujmu na vyvlastnení pozemkov pre potreby daného úseku rýchlostnej komunikácie ako objektivizovaná skutočnosť vyplynula z podkladov zhromaždených vyvlastňovacím správnym orgánom. Verejný záujem bol v konaní stavebníkom pomenovaný a zdôvodnený a nemožno poprieť, že sa čiastočne prekrýva s účelom výstavby rýchlostnej komunikácie, ktorý bol definovaný rozhodnutím o umiestnení predmetnej stavby. Tým bolo predovšetkým prepojenie Bratislavy so stredným Slovenskom, vyriešenie problematickej dopravy na danom úseku a zníženie alarmujúcej nehodovosti. Podľa názoru súdu pokiaľ existuje verejný záujem na diaľničnom dopravnom prepojení Bratislavy s Banskou Bystricou rýchlostnou komunikáciou, ktorá potenciálne prináša vyššiu dopravnú bezpečnosť, mnohostranný rozvoj stredoslovenského regiónu, vytvára predpoklady pre prílev investícií a vznik nových pracovných príležitostí, potom je daný verejný záujem na vyvlastnení pozemkov zastavaných predmetnou rýchlostnou komunikáciou.

Je faktom, že správne orgány oboch stupňov sa otázke verejného záujmu z naznačených hľadísk v potrebnej miere nevenovali a napadnuté rozhodnutie je z tohto pohľadu nedostatočne odôvodnené. Krajský súd je však toho názoru, že zrušenie napadnutého rozhodnutia a vrátenie veci žalovanému na ďalšie konanie, v ktorom by len doplnil odôvodnenie rozhodnutia v uvedenom smere, by bolo neúčelné, pretože by viedlo len k formálnemu zopakovaniu konania a neprinieslo by v otázke existencie verejného záujmu na vyvlastnení žiadnu zmenu.

Senát je tiež toho názoru, že nie je v kompetencii súdnej moci posudzovať verejný záujem na vyvlastnení vo väzbe na možné alternatívy trasovania rýchlostnej komunikácie. Súdu totiž neprináleží v súvislosti so skúmaním verejného záujmu na vyvlastnení pozemkov viesť polemiku o tom, ktorá z úvah prichádzajúcich variant trasy komunikácie R1 sa mala realizovať, prípadne aké by boli dopady ostatných variant trasovania na štátny rozpočet. Rozhodnutia v týchto otázkach patria do kompetencií orgánov vládnej moci. Pri posudzovaní existencie verejného záujmu na vyvlastnení patrí súdu preskúmať závery o tom, či realizácia predmetnej cestnej stavby je pri zohľadnení konkrétnych okolností prípadu v záujme väčšiny spoločnosti a či tento verejný záujem z hľadiska primeranosti odôvodňuje zásah do individuálnych práv a záujmov vlastníkov pôdy na pokojnom užívaní majetku. Súd je toho názoru, že o existencii verejného záujmu na vyvlastnení spoluvlastníckeho podielu žalobcu na pozemkoch zastavaných cestnou stavbou niet žiadnych relevantných pochybností.

Z citovanej ústavnej i zákonnej úpravy vyplýva, že vyvlastnenie pozemkov pre účely verejno-prospešných stavieb vrátane stavieb rýchlostných komunikácií je zásadne možné len v nevyhnutnej miere a v rozsahu, ktorý je potrebný pre dosiahnutie účelu vyvlastnenia. Stavebný zákon umožňuje výnimku z uvedeného pravidla len pre prípad, že sa vyvlastnením prevádza vlastnícke právo iba k časti pozemku a vlastník alebo iný oprávnený užívateľ by nemohol využívať zostávajúcu časť pozemku, alebo len s neprimeranými ťažkosťami. Vtedy je možné rozšíriť vyvlastnenie aj na zostávajúcu časť pozemku, pokiaľ o to vlastník alebo iný oprávnený požiada.

V prejednávanej veci boli geometrickým plánom oddelené a novovytvorené pozemky tvoriace predmet vyvlastňovacieho konania o celkovej výmere 4 719 m², pričom zostávajúca výmera pôvodných pozemkov v spoluvlastníctve žalobcu, z ktorých vznikli vyvlastňované parcely, predstavuje výmeru 17 062 m². Je faktom, že vyvlastňované pozemky sú vzhľadom na trasu komunikácie situované približne v strede pôvodných parciel využívaných pred začatím výstavby na poľnohospodárske účely. Tento fakt by nepochybne mohol v súčasnosti sťažiť využívanie zvyšných parciel, napr. skomplikovať prístup minimálne na jednu z dvoch častí rozdelených pozemkov. Žalobca však v priebehu vyvlastňovacieho konania netvrdil, že by nejakú časť zo zostatkových pozemkov nemohol užívať vôbec alebo len s neprimeranými ťažkosťami. Bez uvedenia konkrétnych dôvodov navrhol vyvlastniť celé zvyšné pozemky, ktoré zostali po oddelení parciel tvoriacich predmet vyvlastňovacieho konania.

Krajský súd je v zhode so žalovaným toho názoru, že v danom prípade nebol dôvod pre rozšírenie vyvlastnenia nad nevyhnutnú mieru, ktorú predstavujú vyvlastňované pozemky, nakoľko v rámci vyvlastňovacieho konania nebolo zistené, že by žalobca ako spoluvlastník zostávajúcej výmery (78%) z pôvodných pozemkov nemohol tieto zvyšné časti užívať na poľnohospodárske či iné účely, prípadne že by bolo ich užívanie neprimerane sťažené.

Na dosiahnutie účelu vyvlastnenia nebolo podľa názoru súdu nevyhnutné rozšíriť vyvlastnenie aj na cestné ochranné pásmo rýchlostnej komunikácie, pretože toto nie je súčasťou komunikácie (§ 1 ods. 3, 4 zák.č. 135/1961 Zb.). V cestných ochranných pásmach je zakázaná alebo obmedzená činnosť, ktorá by mohla ohroziť rýchlostnú komunikáciu a premávku na nej. Právna úprava ochranných pásiem však nevylučuje, aby pôda v rámci ochranných pásiem bola využívaná na poľnohospodárske účely. Z uvedených dôvodov bol súd toho názoru, že z hľadiska stanovenia rozsahu vyvlastnenia boli postup správnych orgánov i vydané rozhodnutia v medziach zákona.

Vo vyvlastňovacom konaní sa náhrada za vyvlastňovanú nehnuteľnosť podľa stavebného zákona určuje vo výške zodpovedajúcej trhovej cene určenej znaleckým posudkom, pričom trhovou cenou nehnuteľnosti sa rozumie cena rovnakej alebo porovnateľnej nehnuteľnosti v tom istom čase, v tom istom mieste a v porovnateľnej kvalite. Za pravdivé je možné považovať tvrdenie žalobcu, že stavebný zákon neobsahuje splnomocňovacie ustanovenie, podľa ktorého by sa pri zisťovaní trhovej ceny vyvlastňovanej nehnuteľnosti znaleckým posudkom malo postupovať podľa vyhlášky č. 492/2004 Z.z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku. Treba však zároveň konštatovať, že podľa uvedenej vyhlášky sa postupuje vždy v prípade, ak je potrebné stanoviť všeobecnú hodnotu majetku (vrátane nehnuteľností) na požiadanie štátneho orgánu v rámci jeho právomoci (§ 1 ods. 2 cit. vyhl.), pričom za všeobecnú hodnotu majetku sa považuje výsledná objektivizovaná hodnota majetku, ktorá je znaleckým odhadom najpravdepodobnejšej ceny hodnoteného majetku ku dňu ohodnotenia v danom mieste a čase (§ 2 písm. g/ cit. vyhl.). Žiaden iný právny predpis, na základe ktorého by mohol znalec určiť trhovú cenu vyvlastňovaných nehnuteľností, neprichádza do úvahy.

Vo vyvlastňovacom konaní vedenom podľa stavebného zákona a subsidiárne podľa správneho poriadku zhromažďuje podklady rozhodnutia navrhovateľ vyvlastnenia, ktorý ich predkladá správnomu orgánu a preukazuje nimi skutočnosti dôležité pre konanie a rozhodnutie vo veci. Jedným z takýchto podkladov je aj znalecký posudok na určenie ceny vyvlastňovaných nehnuteľností. Skutočnosť, že v predjednávanej veci bol znalecký posudok znalca Ing. V. Q. vypracovaný na základe žiadosti navrhovateľa vyvlastnenia, nediskvalifikuje takýto doklad z podkladov rozhodnutia, nakoľko znalec zapísaný v zozname znalcov vedenom Ministerstvom spravodlivosti SR je nezávislou osobou, ktorá je povinná vykonávať odbornú znaleckú činnosť riadne a v súlade s právnymi predpismi, pričom za porušenie povinností pri výkone znaleckej činnosti zodpovedá ministerstvu; dokonca za vedome nepravdivý znalecký posudok možno znalca trestne stíhať. Znalca môže pre potreby konania ustanoviť aj správny orgán a poveriť ho vypracovaním znaleckého posudku, ak je to potrebné pre odborné posúdenie skutočností dôležitých pre rozhodnutie, napr. ak bol znalecký posudok predložený účastníkom konania hodnoverne spochybnený iným relevantným dôkazom - iným znaleckým posudkom alebo stanoviskom odborne spôsobilej osoby.

Pokiaľ ide o zisťovanie všeobecnej (trhovej) ceny vyvlastňovaných nehnuteľností, túto je v zmysle vyhlášky č. 492/2004 Z.z. možné určiť zásadne buď porovnávacou metódou, alebo metódou polohovej diferenciácie (výnosová metóda v predmetnej veci neprichádzala do úvahy), ktoré by obe mali viesť k podobnému výsledku, pričom výber metódy je na znalcovi. Súdny znalec Ing. V. Q. pri vypracovávaní znaleckého posudku v predmetnej veci použil metódu polohovej diferenciácie, nakoľko nemal k dispozícii porovnávací materiál, ktorý by tvorili najmä zmluvy o prevode vlastníctva nehnuteľného majetku v k.ú. E. v porovnateľnom čase. Znalecký posudok i jeho závery sú podľa názoru súdu konzistentné, posudku nemožno vytknúť vnútornú rozpornosť či nelogickosť, ktoré by spochybňovali vyvedené závery. Žalobca v konaní nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by poukazovali na nesprávnosť či neaktuálnosť záverov znalca, napr. potvrdenie obce Čierne Kľačany o cenách pri nedávnych prevodoch vlastníctva porovnateľných pozemkov, stanoviská realitných kancelárií a podobne. V konaní nevyšlo

najavo nič, čo by podporilo tvrdenia žalobcu, že vyvlastňované pozemky majú vyššiu cenu, ako ju určil znalec. Za takýto dôkaz nemožno považovať zmluvy o prevode vlastníctva pozemkov v k.ú. G. či v iných lokalitách, na ktoré sa odvolával žalobca, nakoľko tieto doklady nemajú pre daný účel žiadnu dôkaznú hodnotu. Preto tvrdenie žalobcu, že za vyvlastnený majetok mu nebola poskytnutá spravodlivá náhrada, považoval súd za subjektívne a nepodložené a je toho názoru, že v procese vyvlastňovania je potrebné v zmysle zákona postupovať podľa exaktných podkladov a to aj so zreteľom na skutočnosť, že proces vyvlastňovania pre potreby rýchlostnej komunikácie sa týka mnohých vlastníkov pozemkov.

Postup pri zisťovaní trhovej ceny vyvlastňovaných nehnuteľností bol podľa názoru súdu v súlade so zákonom. Pokiaľ mal žalobca za to, že určená náhrada za vyvlastnenie jeho spoluvlastníckeho podielu nezodpovedá trhovej cene, mohol sa obrátiť s požiadavkou na vyššiu náhradu na príslušný súd (§ 8 ods. 3 zák. č. 129/1996 Z.z.).

Za nedôvodnú považoval krajský súd aj námietku žalobcu týkajúcu sa prekážky rozhodnutej veci, ktorú malo tvoriť rozhodnutie Krajského stavebného úradu v Nitre č.: KSUNR-2012-183-002 zo dňa 15.02.2012, ktorým bol návrh NDS na vyvlastnenie tých istých pozemkov totožných vlastníkov a pre rovnakú stavbu právoplatne zamietnutý. Je pravdou, že právoplatné rozhodnutie v konkrétnej veci bráni tomu, aby sa o tej istej veci konalo a rozhodovalo znova. Totožnosť veci však nie je daná len okruhom účastníkov konania a jeho predmetom, ale aj dôvodmi, o ktorých sa rozhodovalo. Spomenuté rozhodnutie Krajského stavebného úradu v Nitre zo dňa 15.02.2012 sa síce týkalo vyvlastnenia spoluvlastníckeho podielu žalobcu na tých istých pozemkoch a pre tú istú stavbu, avšak skutkové okolnosti, ktorými navrhovateľ vyvlastnenia odôvodnil svoj návrh, sa zmenili. Bol totiž vykonaný nový pokus o dohodu so žalobcom na odkúpenie jeho spoluvlastníckeho podielu a žalobcovi bola tiež ponúknutá vyššia kúpna cena. Identita veci bola tiež narušená zmenou právnej úpravy, nakoľko posledný návrh NDS na vyvlastnenie bol opretý o novelizované znenie zákona č. 669/2007 Z.z. (§ 9a), ktoré nanovo upravilo postup pri majetkovoprávnom vysporiadaní vlastníkov pozemkov pod realizovanou cestnou stavbou. Uvedené zmeny skutkového a právneho stavu odlišujú posledné vyvlastňovacie konanie od skoršieho konania ukončeného rozhodnutím Krajského stavebného úradu v Nitre zo dňa 15.02.2012 a preto uvedené rozhodnutie nemôže tvoriť prekážku rozhodnutej veci, pre ktorú by bolo potrebné vyvlastňovacie konanie zastaviť (§ 30 ods. 1 písm. i/ správneho poriadku).

II.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca, ktorý uviedol, že v danej súvislosti dáva do pozornosti rozsudok Krajského súdu Bratislava sp.zn. 6S/96/2013, ktorým rozsudkom v identickej veci, len s rozdielom v osobe žalobcu, došlo k zrušeniu vyvlastňovacieho rozhodnutia žalovaného, s ktorým právnym záverom sa v celom rozsahu stotožňuje. Uvedený rozsudok, na podklade podaného odvolania žalovaným, je predmetom súdneho prieskumu na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ aj „NS SR“).

Za najzávažnejšie pochybenie súdu je nutné považovať vyslovenie záveru k otázke existencie verejného záujmu, ako jednej z podmienok možnosti prístúpenia k procesu vyvlastnenia, ktorý je nesporne zásahom do ústavou garantovaného práva vlastníť majetok. Žalobca počas celého procesu vyvlastnenia, a to už aj v predchádzajúcom vyvlastňovacom konaní k dotknutým pozemkom, namietal nepreukázanie existencie jednej zo základných podmienok možnosti prístúpenia k vyvlastneniu jeho vlastníckeho práva, a to existenciu verejného záujmu, ktorý zo strany správnych orgánov nebol skúmaný, a teda ani preukázaný.

K zdôvodneniu existencie verejného záujmu súdom je nutné predovšetkým podľa odvolateľa uviesť, že nie je zrejmé čo súd v rámci svojej činnosti vo vzťahu k preukázaniu existencie verejného záujmu preskúmaval, nakoľko samotná existencia verejného záujmu nebola v rámci vyvlastňovacieho konania správnymi orgánmi skúmaná a už vôbec nie preukázaná. Súd v danom prípade svojvoľne pristúpil k vysloveniu záveru, že táto podmienka bola splnená, pričom ani jediným relevantným argumentom túto nezdôvodnil.

Prelomovým rozsudkom Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k otázke verejného záujmu, bolo rozhodnutie vo veci *Sporrong a Loennroth vs. Švédске kráľovstvo* z roku 1982. V ňom súd dospel k aplikácii zásady proporcionality pri zásahu do vlastníckeho práva, ktorej zmyslom bolo to, aby sa pri aplikácii čl. 1 Protokolu č. 1 posudzovalo, či sa dosiahlo spravodlivé vyváženie medzi ochranou vlastníckeho práva a spoločenským záujmom, a teda, či pôvodný vlastník nehnuteľnosti nemusí na základe rozhodnutia o vyvlastnení niesť individuálne a nadmerné bremeno. Súd uviedol, že tento článok v sebe obsahuje tri rôzne pravidlá: prvé pravidlo stanovené v prvej vete má všeobecnú povahu a zahŕňa princíp pokojného užívania majetku; druhé pravidlo, obsiahnuté v druhej vete, zahŕňa prípady pozbavenia majetku; tretie pravidlo stanovené v treťom paragrafe uznáva, že členské štáty sú oprávnené, medzi iným, kontrolovať užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom. Tieto tri pravidlá sú však navzájom prepojené. Pri posudzovaní druhého a tretieho pravidla je potrebné prihliadať na prvé, ktoré v sebe zahŕňa všeobecný princíp pokojného užívania majetku. Citované rozhodnutie stanovilo rámec pre interpretáciu čl. 1 Dohovoru a znamenalo výraznú kvalitatívnu zmenu poňatia preskúmvacej činnosti súdu, ktorá sa dovtedy zameriavala iba na legalitu a legitimitu zásahov štátu do práva na majetok a jeho pokojné užívanie. Prijatím tohto rozhodnutia začal ESLP preskúmať i splnenie podmienky proporcionality oprávnenosti zásahov do vlastníckeho práva, ktorá bola vyjadrená hľadaním spravodlivej rovnováhy medzi záujmami spoločnosti a záujmami jednotlivca.

Súlad s ústavnosťou a zákonnosťou pri zbavovaní majetku ESLP ďalej vyjadril v rozhodnutí vo veci *Lithgow vs. Spojené kráľovstvo* z roku 1986, kde judikoval nasledujúcu myšlienku: „Je nutná existencia primerane dostupných a presných ustanovení vnútroštátneho práva, vyhovujúcich základným požiadavkám pojmu právo a ich dodržiavanie.“ Povedané inými slovami, právna úprava zásahu do vlastníckeho práva musí byť schopná zabrániť vzniku toho, čo ESLP označilo vo svojom rozhodnutí ako „individuálne a mimoriadne bremeno“. Ďalšou dôležitou skutočnosťou, ktorou sa toto rozhodnutie zaoberalo bolo štátne donútenie, ktoré sa nesmie konať arbitrážne alebo diskriminujúcim spôsobom. Postup musí zodpovedať zásade zákonnosti a zabezpečovať primeranú istotu.

V rámci rozhodovacej praxe sa ESLP zaoberal aj výkladom pojmu „verejný záujem“, ktorý je typickým príkladom nejasného pojmu a stáva sa tak problematickou súčasťou rozhodovania. Najvýznamnejším rozsudkom z tejto oblasti je rozhodnutie vo veci *James a ostatní vs. Spojené kráľovstvo*. Súd tvrdí, že je predovšetkým na vnútroštátnych orgánoch, aby určili, či je tu verejný záujem, aby odôvodnili opatrenia vedúce k odňatiu majetku, ako aj učinili kroky, ktoré je prípadne potrebné podstúpiť k náprave. Súd bude úsudok zákonodarcu rešpektovať v tom, čo považuje za verejný záujem a čo nie, s výnimkou prípadu, kedy by bol takýto jeho názor bez rozumného základu. V spojitosti s tým ESLP uviedol nasledovné: „Odňatie vlastníctva, ktoré sa uskutoční v záujme legitímnej (rozumnej) sociálnej, hospodárskej alebo inej politiky, môže byť vo verejnom záujme, dokonca aj keď spoločnosť ako taká nemá priame využitie alebo potešenie z odňatého vlastníctva.“

V súhrne sa postupom času v judikatúre ESLP, ale aj v slovenskej judikatúre, formovali nasledujúce požiadavky: je dôležité objektívne preukázanie existencie verejného záujmu v konkrétnom prípade zásahu do vlastníckeho práva, zákaz arbitrážneho (nadradeného) prístupu v rámci procesu vyvlastnenia, existencia legitímneho účelu a vyváženého vzťahu.

Je teda nesporné, že podmienky a následné preukazovanie verejného záujmu je naplňované až okolnosťami konkrétneho prípadu, a ako taký, je posudzovaný vo vzťahu k ostatným partikulárnym (súkromným) záujmom, či iným verejným záujmom, voči ktorým musí byť schopný sa presadiť, aby bolo možné pristúpiť k vyvlastneniu. Tento celý proces je možné naplniť až v rámci vyvlastňovacieho konania, ktoré môže byť začaté len na základe účelu stanoveného v zákone. Nachádzanie verejného záujmu, ako jednej z podmienok, ktorej naplnenie je pre vyvlastnenie nevyhnutné, je jednou zo základných podmienok úspešnosti vyvlastňovacieho konania.

V závere k tejto otázke opätovne odvolateľ poukázal na Nález Ústavného súdu PL. ÚS 19/09, ktorý krajský súd absolútne odignoroval, najmä bod 53. „Napadnuté ustanovenia spôsobujú, že napriek

neprebehnutiu, ba ani nezačatiu formálneho vyvlastnenia sa stavia. Z tohto pohľadu nie je problémom zákona o jednorazových mimoriadnych opatreniach vyvlastnenie, ale nevyvlastnenie -skutočnosť, že formálne vyvlastnenie alebo zmluvné zabezpečenie vlastníckeho alebo iného hmotného práva neprebehlo, prípadne ani nezačalo pred začatím výstavby. Na druhej strane počiatočné vyvlastnenie de facto a následný normatívny a faktický tlak, ktorý vyvolávajú napadnuté ustanovenia na zabezpečenie vlastníckeho práva k pozemkom dodatočným formálnym vyvlastnením, vytvára vlastne vyvlastnenie priamo zákonom, čo ústava nedovoľuje (PL. ÚS 38/95 - Ústava Slovenskej republiky neumožňuje, aby k vyvlastneniu alebo nútenému obmedzeniu vlastníckeho práva došlo priamo zákonom).“

Bod 54. Citovaného nálezu uvádza: „Napadnuté ustanovenia v kontexte s celým obsahom zákona č. 669/2007 Z.z. zamieňajú poradie a účel (podstatu) stavebného a vyvlastňovacieho konania. Vytvárajú mylný dojem, že je možné stavať na cudzom pozemku, keďže neskôr bude pozemok predsa len vyvlastnený. Z právneho poriadku však vyplýva, že to vôbec nie je tak jednoznačné. Naopak, vyvlastňovacie konanie sa nemusí skončiť vyvlastnením nevyhnutne, ale aj zamietnutím vyvlastnenia (nepriamo to vyplýva napr. aj z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. mája 2010 sp.zn. 6Sžo/150/2009, dostupné na internete www.supcourt.gov.sk). To by však v posudzovanom prípade spôsobilo zložitú právnu situáciu. Problémom napadnutých ustanovení je skutočnosť, že k formálnemu vyvlastňovaniu alebo napríklad odkúpeniu nehnuteľností nedošlo pred začatím stavebných prác, a teda sa stavia na pozemkoch cudzích ešte nevyvlastnených. Dochádza tak k tzv. vyvlastneniu de facto, čo nie je zlučiteľné s ústavou ani s Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Stavebný úrad - ministerstvo dopravy už vydaním stavebného povolenia de facto vyvlastňuje nehnuteľnosť a krajský stavebný úrad vo vyvlastňovacom konaní už len určuje výšku náhrady. Stavebný úrad vykonáva uvedené de facto vyvlastnenie primárne verejnou vyhláškou na základe podkladov NDS. Až v režime formálneho vyvlastnenia oslovuje vlastníkov zákonom ustanoveným spôsobom krajský stavebný úrad z pozície nositeľa verejnej moci. Stavebný úrad nemusí v stavebnom konaní posudzovať žiaden verejný záujem napriek tomu, že vyvlastňuje de facto.“

Ústavná akceptácia takéhoto ďalšieho, všeobecnejšieho - nadradeného vyššieho verejného záujmu by znamenala dať štátnej moci licenciu na výstavbu diaľnic, kde si zmyslí a kedy si zmyslí, pričom vyvlastňovacie konanie by sa zúžilo len na otázky výšky odškodnenia. Súčasná právna úprava, ústavná ochrana vlastníckeho práva konkretizovaná stavebnými predpismi, však nie je kompatibilná s týmto modelom. Z hľadiska štandardov ochrany ústavnosti uplatňovaných v doterajšej judikatúre ústavného súdu by akceptácia spôsobu vyvlastnenia ustanovená v zákone o jednorazových mimoriadnych opatreniach v súvislosti s výstavbou diaľnic vytvorila neprijateľný precedens pre ďalší vývoj stavebného konania aj vo vzťahu k iným druhom verejnoprospešných stavieb.

Odvolateľ poukázal i na tieto časti citovaného nálezu: „Možnosť vydania stavebného povolenia a výstavby na cudzom pozemku znamená, že procesná ochrana poskytnutá vo vyvlastňovacom konaní je iluzórna. V zmysle zákona o jednorazových mimoriadnych opatreniach v stavebnom konaní sú vlastníci pozemkov skôr objektom než riadnym subjektom vyvlastňovacieho konania. Napadnuté ustanovenia zákona o jednorazových mimoriadnych opatreniach, zvlášť pojem „nemožnosť získať“, sú vágne, neurčité, nesplňajúce kritériá kvality a predvídateľnosti zákona zasahujúceho do vlastníckeho práva tak, ako to vyžaduje ústava a dohovor. Napadnuté ustanovenia ani v kontexte textu celého zákona nie sú koncepcie previazané s povinnosťou preukázať práva k pozemkom v kolaudačnom konaní, resp. nestanovujú dôsledky nepreukázania týchto práv v kolaudačnom konaní. Možno sa len domnievať, že pre účely preukázania titulu bude nutné vyvlastňovacie konanie, ale zákon o jednorazových mimoriadnych opatreniach tak explicitne neustanovuje. Táto skutočnosť je zrejme dôkazom toho, že zákonodarcovi išlo len o to, aby sa začalo stavať, bez zváženia ďalších súvislostí. Napadnuté ustanovenia vytvárajú ústavne neakceptovateľnú nerovnosť medzi vlastními pozemkov, ktorých sa týka zákon č. 669/2007 Z.z. na jednej strane a vlastními ostatných pozemkov, na ktorých sa majú stavať iné diaľnice alebo cesty, a taktiež vlastními iných pozemkov na území Slovenskej republiky na strane druhej. Vzhľadom na skutočnosť, že zákon fakticky determinuje pozitívny výsledok vyvlastňovacieho konania pre stavebníka, vytvára neakceptovateľný tlak na krajské stavebné úrady smerujúci k jedinému možnému výsledku prípadného vyvlastňovacieho konania. To narušuje delbu moci medzi zákonodarnou

mocou na jednej strane a výkonnou a súdnou mocou na strane druhej. V otázkach vyvlastnenia je zmyslom deľby moci individuálna ochrana vlastníka. Zákonodarca všeobecne určí vyvlastňovacie dôvody vo verejnom záujme, ktoré sa konkretizujú a preukazujú v individuálnom konaní pred orgánmi štátnej správy s následnou súdnou ochranou. Ak zákonodarca všeobecne určí, že pozemky ku konkrétnym diaľniciam budú fakticky vyvlastnené už pred prebehnutím vyvlastňovacieho konania, tým vlastne determinuje výsledok takýchto vyvlastňovacích konaní, vylučuje tým právnu ochranu vlastníkov pozemkov. Právny poriadok Slovenskej republiky a zahraničné právne úpravy poznajú aj iné miernejšie nástroje na plynulú výstavbu diaľnic bez toho, aby bolo nutné stavať na pozemku bez hmotnoprávneho titulu. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína právny názor vyslovený už viackrát v jeho doterajšej judikatúre, podľa ktorého podmienky verejného záujmu možno pokladať za splnené len vtedy, ak verejný záujem je nadradený a objektivizovaný voči záujmom vlastníka a ak účel zamýšľaný obmedzením práva vlastníť majetok nemožno dosiahnuť prostriedkami, ktoré zasahujú miernejšie do ústavou chráneného vlastníckeho práva (m.m. PL ÚS 33/95 j PI. ÚS 15/06).“

Verejný záujem, ako základná podmienka pre podanie samotného návrhu na vyvlastnenie, musí byť predmetom posudzovania a preukazovania v samotnom vyvlastňovacom konaní, pri zvážení všetkých dopadov na spoločnosť, nakoľko jeho preukázanie je priamo definované v § 108 ods. 3 stavebného zákona, pričom existencia výstavby diaľnice a ani právoplatné územné rozhodnutie neznamená existenciu verejného záujmu, ako základnej podmienky odňatia vlastníctva.

Možnosť vyvlastnenia viaže na striktné splnenie zákonných podmienok, ktorých splnenie musí byť navrhovateľom pri podaní návrhu na začatie konania preukázané. Vychádzajúc z výkladu § 110 ods. 1 stavebného zákona vyvlastnenie sa pripúšťa len za predpokladu, ak nie je možné cieľ vyvlastnenia dosiahnuť dohodou, alebo iným vhodným spôsobom. Zákon v uvedenom ustanovení dôsledne uprednostňuje pred vyvlastnením dohodu, ako aj iné spôsoby, ktorými možno získať práva k pozemkom potrebných na uskutočnenie stavieb, nakoľko cieľom vyvlastnenia je získanie vlastníctva k dotknutým pozemkom.

Vychádzajúc z výkladu zákonného ustanovenia, správny orgán môže pozemky vyvlastniť iba vtedy, ak preukáže že vlastník odmietol uzatvoriť dohodu vo veci predloženej odplaty za prevod vlastníckeho práva požadovaných pozemkov, ktorá podľa stavebného zákona musí byť minimálne vo výške ceny určenej podľa § 111 ods. 2 stavebného zákona. Citované ustanovenie však nie je možné vykladať spôsobom tak, ako to učinil žalovaný, a aj krajský súd a to, že žalobca neakceptoval cenu navrhovateľa a teda došlo k preukázaniu nemožnosti získania vlastníctva dohodou, resp. iným zákonným spôsobom. Žalobca od počiatku deklaroval záujem na doriešení majetkovoprávneho vysporiadania dotknutých pozemkov pod rýchlostnú komunikáciu cestou dohody, avšak pri zohľadnení spravodlivej náhrady za pozemky. Vykladať citované zákonné ustanovenie, že nepodpísanie predloženej zmluvy v lehote je preukázaním nemožnosti získania vlastníctva dohodou je reštriktívne. Uzatvorenie dohody predovšetkým predpokladá nájdenie spoločného konsenzusu aj čo do výšky odplaty, inak nie je možné hovoriť o nemožnosti uzatvorenia dohody.

V súvislosti s preukázaním splnenia zákonnej podmienky pre podanie návrhu na vyvlastnenie a to preukázanie nemožnosti získania vlastníckeho práva dohodou, krajský súd podľa odvolateľa opomenul ustanovenie hmotnoprávneho predpisu prijatého po zverejnení Nálezu Ústavného súdu SR a to § 9a ods. 3 zákona č. 669/2007 Z.z. v platnom znení, ktoré ukladá stavebníkovi zákonnú povinnosť získania vlastníckeho práva dohodou v zákonom stanovenom termíne. V prípade, ak stavebník v tejto zákonnej lehote práva nezíska dohodou, ukladá mu zákon povinnosť podania návrhu na vyvlastnenie, ktorý deň je deň nasledujúci po uplynutí zákonnej lehoty - teda po 28.02.2013. Opačný výklad sa mýňa samotnému účelu citovaného zákonného ustanovenia.

K vyjadreniu krajského súdu, že: „Zákon ukladá stavebníkovi pokúsiť sa o dohodu s vlastníkom pozemku, neurčuje však, že návrh dohody musí vychádzať z požiadaviek vlastníka pozemku“ žalobca uvádza, že zákon súčasne neurčuje, že prijatie dohody musí vychádzať z požiadaviek navrhovateľa. Neexistencia zákonného podkladu pre vyvlastnenie pozemkov je vyjadrená nálezom Ústavného súdu SR

(ďalej aj „ÚS SR“) č. PL. ÚS 19/09 vo veci nesúlady zákona č. 669/2007 Z.z. o jednorazových mimoriadnych opatreniach v príprave niektorých stavieb diaľnic a ciest pre motorové vozidlá. Nálezom ÚS SR došlo k vysloveniu nesúlady ustanovenia § 2 ods. 1 písm. a/ slov „alebo či bol urobený úkon na jeho získanie“, § 2 ods. 2 písm. a/ slov „inak doklady“ a § 2 ods. 2 písm. a/ prvého bodu a druhého bodu zákona č. 669/2007 Z.z. s článkom 20 ods. 1 a s článkom 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a s článkom 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

V súvislosti s obsahom Nálezu ÚS SR je nutné vykladať aj prechodné ustanovenia k úpravám účinným od 1. marca 2012 v § 9a zákona č. 669/2007 Z.z.

Podľa prvej vety citovaného ustanovenia, bolo zákonnou povinnosťou správneho orgánu získať vlastnícke práva dohodou do termínu 28.02.2013, pričom ide o zákonnú podmienku a lehotu ktorej povinnosť splnenia ukladá priamo zákon. Až uplynutím zákonnej lehoty teda najskôr 01.03.2013, pri opätovnom splnení zákonných podmienok upravených v druhej vete citovaného ustanovenia, mohol stavebník podať návrh na vyvlastnenie. Tým, že stavebník podal návrh na vyvlastnenie pred uplynutím zákonnej lehoty, nesplnil zákonom stanovenú podmienku pre podanie návrhu. nakoľko do termínu 28.02.2013 mal vlastník pozemku právo na uzatvorenie dohody.

Nakoľko stavebník odňal vlastníkovi zákonnú lehotu na možnosť uzatvorenia dohody a návrh na vyvlastnenie podal pred termínom 28.02.2013, nemohlo dôjsť k naplneniu zákonnej podmienky preukázania dohody pri získaní tohto práva, či už podľa stavebného zákona, alebo osobitného predpisu, ktorým je zákon č. 669/2007 Z.z. v platnom znení. Samotný proces vyvlastňovania je upravený zákonom č. 50/1976 Zb. v platnom znení, ktorý pripúšťa vyvlastnenie iba „pre budúcu stavbu, tzn. do budúcnosti“ a nie „vyvlastnenie za účelom majetkovoprávneho vysporiadania pod stavbu teda do minulosti.“ Znenie tretej vety § 9a zákona: „Vlastnícke právo alebo iné právo k pozemkom a stavbám je stavebník povinný preukázať najneskôr do podania návrhu na začatie kolaudačného konania“ neznamena získanie vlastníctva vyvlastnením, ale iba jeho preukázanie, ktoré musí stavebník získať pred začatím samotnej stavby a ktorých nadobudnutie má povinnosť preukázať najneskôr v čase podania návrhu na kolaudačné konanie. Pojmy „získať“ a „preukázať“ z pohľadu ich podstaty sú dva odlišné pojmy. Iba uvedený výklad je v súlade s obsahom nálezu Ústavného súdu SR na ktorý sme poukázali.

V závere je potrebné podľa žalobcu konštatovať, že účelom zákona č. 669/2007 Z.z. v platnom znení, ako osobitného právneho predpisu v nadväznosti na zákon č. 50/1976 Z.z. v platnom znení je úprava postupu správnych orgánov v územnom a stavebnom konaní „na prípravu stavieb diaľnic a ciest pre motorové vozidlá“ a nie „majetkovoprávne vysporiadanie pozemkov pod existujúcu stavbu“, ktorá bola na podklade návrhu na kolaudáciu daná už aj do predčasného užívania.

Pokiaľ ide o prechodné ustanovenia a to § 9a zákona č. 669/2007 Z.z., tieto síce riešia existenciu stavebných povolení vydaných pred účinnosťou novely zákona, avšak neupravujú situácie kedy stavba na základe týchto rozhodnutí je postavená, tzn. nevytvára priestor pre dodatočné vyvlastnenie.

Prvoradou povinnosťou správneho orgánu bola povinnosť skúmania platnosti splnomocnenia a to hlavne vo vzťahu k mandátnej zmluve. Pokiaľ platnosť splnomocnenia je viazaná na existenciu mandátnej zmluvy, má správny orgán zákonnú povinnosť skúmať nielen rozsah, ale aj časovú platnosť. Žalobca v konaní, a aj v podanej žalobe, platnosť mandátnej zmluvy nespochybňoval, ale spochybňoval oprávnenie splnomocnenca konať v rozsahu práv a povinností stavebného zákona pre proces vyvlastnenia.

Odvolateľ zotrváva na vyjadrení, že splnomocnenie zaniklo momentom podania návrhu na kolaudačné konanie, ktorý návrh bol podaný dňa 12.08.2011 bez ohľadu na fakt, že na podklade uvedeného návrhu došlo k vydaniu rozhodnutia o predčasnom užívaní stavby. Uvedené tvrdenie vyplýva priamo zo zákonnej úpravy, podľa ktorej mal mať stavebník preukázané vlastnícke práva k pozemkom na ktorých došlo k realizácii stavby v čase podania návrhu na začatie kolaudačného konania, nakoľko po tomto čase neexistuje zákonný podklad pre vyvlastnenie. V tejto súvislosti teda nič nemení na veci, že uvedená

rýchlostná cesta na podklade podaného návrhu na kolaudačné konanie bola rozhodnutím odovzdaná do predčasného užívania, pričom rozhodnou skutočnosťou je samotné podanie návrhu na kolaudáciu, a teda rozhodnou skutočnosťou zakladajúcou zánik oprávnenia splnomocnenca na konanie za splnomocniteľa vo veci majetkovoprávneho vysporiadania pozemkov.

Posledným dňom preukázania vlastníckeho práva k pozemkom bol dátum podania návrhu na kolaudačné konanie dňa 12.08.2011. I keď správny orgán rozhodol o predčasnom užívaní stavby. Preukázanie odvolateľom tvrdenej skutočnosti je potvrdené aj v rozhodnutí ministra č. 127/2012 zo dňa 18.04.2012, ktorý v rozhodnutí na strane 5 k namietanej skutočnosti v rámci konania spochybňujúceho zákonnosť povolenia k predčasnému užívaniu stavby uvádza nasledovné: „Ustanovenie § 5 ods. 2 zákona č. 669/2007 Z.z. umožňuje stavebnému úradu aby vyhodnotil, či podaný návrh na kolaudáciu spĺňa podmienky na skolaudovanie, a ak nie, má stavebný úrad sám právo, ak sú splnené podmienky bezpečnosti, na základe podaného návrhu na začatie kolaudačného konania, teda bez podania ďalšieho návrhu, rozhodnúť o povolení predčasného užívania stavby, pričom bez ohľadu na charakter rozhodnutia ide o návrh na kolaudáciu stavby.“

K stanoveniu výšky spravodlivej náhrady za vyvlastnenie vlastníckeho práva k dotknutým pozemkom s poukazom na právnu argumentáciu bola žalobcom predovšetkým namietaná nezákonnosť stanovenia náhrady, a to jednak absencia vyhlášky pre určenie náhrady, nesprávnosť použitia metódy polohovej diferenciacie znalcom, ako aj samotné spochybnenie objektívnosti znaleckého posudku, ktorý bol vypracovaný na základe požiadavky samotného navrhovateľa, pričom stanovenie výšky náhrady bolo jednak predmetom ponuky zo strany navrhovateľa a súčasne náhradou za odňatie vlastníctva v procese vyvlastnenia.

Pri vyvlastnení, ako výnimočného spôsobu zásahu do vlastníckeho práva, musia byť splnené ústavné podmienky, korešpondujúce s článkom 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa ktorého sa vyžaduje, aby pozbavenie majetku na daný účel spĺňalo princíp zákonnosti, aby bolo uskutočnené vo verejnom záujme a sledovalo legitímny cieľ. Preto medzi požiadavkami ochrany základných práv jednotlivca musí byť dosiahnutá spravodlivá rovnováha, spočívajúca aj v stanovení včasnej a spravodlivej náhrady.

Spochybnenie objektivity znalca vo veci stanovenia ceny v znaleckom posudku, bolo preukázané samotným žalobcom a to predložením kúpnych zmlúv do vyvlastňovacieho konania, ktorými žalobca spochybnil objektívnosť postupu znalca a jeho tvrdenie o nedostatku zmlúv pre použitie zákonnej porovnávacej metódy - napr. kúpna zmluva zo dňa 23.06.2011 uzatvorená priamo účastníkmi, ktorí porovnateľný pozemok v danej lokalite predali za 20,- €/m². Koncom roka 2013 účastníci predali ornú pôdu v Zlatých Moravciach (spádová oblasť) za 50,- €/m².

Tvrdenie súdu, že je na uvážení znalca ktorú metódu použije, je právne irelevantné pre účely vyvlastňovacieho konania, nakoľko použitie porovnávacej metódy je striktne dané stavebným zákonom. Bolo povinnosťou správneho orgánu uvedený nedostatok odstrániť, vo veci ustanoviť znalca so zadaním znaleckej úlohy podľa § 111 ods. 2 zákona č. 50/1976 Zb. v platnom znení.

Na účely stavebného zákona sa určenie primeranosti náhrady odvíja od trhovej ceny rovnakej alebo porovnateľnej nehnuteľnosti v tom istom čase, v tom istom mieste a v porovnateľnej kvalite, tzn. v čase začatia vyvlastňovacieho konania. Momentom určenia spravodlivej náhrady za vyvlastnenie je jej časové zohľadnenie v samotnom procese vyvlastnenia a nie na základe posudku vypracovaného na podklade žiadosti navrhovateľa, ktorý predloženým ZP de facto nahrádza zákonom stanovenú povinnosť správneho orgánu. Spôsob určenia primeranosti náhrady je jasne zákonom zadefinovaný a preto zákonným základom pre jej určenie je porovnávacia metóda. Nie je akceptovateľné, aby správny orgán vychádzal z neaktuálneho ZP predloženého do vyvlastňovacieho konania, ktorý bol vypracovaný na podklade objednávky navrhovateľa, a už vôbec nie je zákonom dovolené použitie metódy polohovej diferenciacie, ktorú metódu použil znalec, nakoľko uvádza: „Pre výpočet všeobecnej hodnoty porovnávaním nie je možné vykonať, pretože pre daný typ nehnuteľnosti nemal znalec k dispozícii podklady pre porovnávanie“, jedná sa o ZP č. 47/2012, ktorý bol účastníkom zaslaný spolu s kúpny

zmluvami.

V tejto súvislosti odvolateľ upriamuje pozornosť na neexistenciu splnomocňovacieho ustanovenia stavebného zákona, ktoré by oprávňovalo akýkoľvek Štátny orgán na vydanie Vyhlášky, ktorou by došlo k určeniu primeranej náhrady za odňatie vlastníctva, ako aj aplikáciu samotnej Vyhlášky č. 492/2004 Z.z. pre určenie primeranej náhrady za vyvlastnenie:

- má za to, že správnosť jeho tvrdenia vyplýva aj so samotnej Vyhlášky č. 492/2004 Z.z., podľa ktorej nie je možné stanoviť „primeranú náhradu“ ako majetkovú ujmu za odňatie pozemkov. Vyhláška upravuje stanovenie všeobecnej hodnoty, ktorú je možné dosiahnuť na trhu v podmienkach voľnej súťaže, pri poctivom predaji, keď kupujúci aj predávajúci budú konať s patričnou informovanosťou i opatrnosťou a s predpokladom, že cena nie je ovplyvnená neprimeranou pohnútkou, čo však v danom prípade nie je splnené. Pri striktnom výklade je potom možné vyvodiť záver, že v danom prípade síce ide o majetok občana, ktorý je okupovaný inou osobou - podnikateľom za účelom dosahovania zisku, bez možnosti vlastníka odnímanej nehnuteľnosti túto hodnotu ovplyvňovať,
- uvedené ďalej vyplýva aj z tej skutočnosti, že samotný stavebný zákon a ani zákon o jednorazových opatreniach v prípade vyvlastnenia pozemkov vo vyvlastňovacom konaní v ktorom sa rozhoduje o „primeranej náhrade“ neodkazuje na aplikáciu Vyhlášky č. 492/2004 Z.z. v platnom znení a preto tvrdí, že stanovenie primeranosti náhrady podľa citovanej vyhlášky je v rozpore so zákonom, ako aj Ústavou SR.

Z článku 123 Ústavy SR a legislatívnych pravidiel tvorby zákonov, schválených uznesením rady SR vyplýva, že splnomocnenie sa musí formulovať tak, aby z jeho znenia jasne vyplývalo, kto je splnomocnený na vydanie právneho predpisu a aké veci a v akom rozsahu sa majú v ňom upraviť. Dotváranie právneho poriadku prostredníctvom vykonávacích právnych predpisov sa uskutočňuje iba v medziach zákona. Platí zásada odvodená zo zásady suverenity ľudu, že splnomocnenie vyjadrujúce delegáciu na vydanie vykonávacieho právneho predpisu, ktorý obsahuje sekundárne normy, môže byť iba súčasťou zákona obsahujúceho primárne normy.

Počas celého procesu vyvlastnenia bolo viackrát namietané určenie primeranej náhrady s poukazom aj na medzinárodný charakter stavby a teda aj aplikáciu medzinárodných štandardov. Je zrejmé, že vo svete platí stavebná axióma a to, že z celkovej investície (100%) ide na kúpu pozemkov 20% a do stavby na pozemkoch 80% - napr. Rakúsko pri otvárani diaľnice A6. V prípade novo pripravovaných úsekov v SR a to obchvatu D4 a cesty R7 sa vláda približuje k uvedenej axióme.

Počas vyvlastňovacieho konania žalobca namietal aj rozsah vyvlastnenia, ktorý rozsah pre stavbu bol určený geometrickým plánom, a ktorý situoval cestu rýchlostnej komunikácie priamo stredom pozemkov. Uvedeným umiestnením stavby došlo k odčleneniu pozemkov po oboch stranách cesty, ktorých užívanie je spojené s neprimeranými ťažkosťami. Súčasne bolo namietané, že predmet vyvlastnenia nezahŕňa aj časti pozemkov, ktoré v súlade so zákonom predstavujú zákonné ochranné pásma. S uvedenou námietkou sa správne orgány vôbec nezaoberali, a uvedené dôvody ani neboli predmetom prieskumu zo strany správneho orgánu.

Súd na jednej strane tvrdí, že navrhovateľ vo vyvlastňovacom konaní netvrdil skutočnosť týkajúcu sa samotného rozsahu vyvlastnenia, na druhej strane už uvádza, že v rámci tohto konania nebolo zistené že žalobca zvyšné parcely nemôže využívať. Žalobca na uvedenú zákonnú skutočnosť poukazoval od počiatku a žiadal rozšíriť rozsah vyvlastnenia nielen pre ochranné pásma, ale aj zbytkové parcely, ktoré v dôsledku existujúcej stavby nemôže využívať v rozsahu oprávnenia svojho vlastníckeho práva. Uvedené tvrdí aj súd v rozsudku.

Žalobca v konaní predchádzajúcom samotnému vyvlastňovacieho konania namietal, že prevod vlastníckeho práva sa týka novovytvorených KN-C parciel, ktoré nezohľadňujú zákonné ustanovenia pojmu „diaľnica a cesta“, tzn. že ich súčasťou nie sú ochranné pásma. V prípade, ak by správny orgán postupoval v súlade so zákonom musel by dospieť k záveru, že zostávajúce časti pozemkov by boli v zanedbateľnej výmere, pri ktorej by došlo k ich obmedzenému užívaniu. Túto skutočnosť žalobca tvrdil

od počiatku a žiadal rozsah prípadného vyvlastnenia rozšíriť aj o tzv. zbytkové parcely.

Skutočnosť rozšírenia vyvlastnenia o tzv. zbytkové parcely upravuje ustanovenie stavebného zákona. V § 110 ods. 3 stavebného zákona, ktorým je vyjadrená základná zásada vyvlastňovacieho konania a to, ak vlastník požiada o vyvlastnenie aj zostatkových parciel, pričom stačí iba tvrdenie že výstavbou nastane stav, ktorý vyvolá obmedzenie užívacieho oprávnenia vlastníka, má vyvlastňovací orgán túto skutočnosť náležitým spôsobom preskúmať a v prípade, že sa nepreukáže opak musí pristúpiť k rozšíreniu vyvlastnenia aj o zostatkové parcely.

Námietku žalobcu týkajúcu sa prekážky právoplatne rozhodnutej veci rozhodnutím Krajského stavebného úradu Nitra č. KSUNR-2012-183-002 zo dňa 15.02.2012, ktorým rozhodnutím došlo k zastaveniu vyvlastňovacieho konania vo veci prechodu vlastníckeho práva k pozemkom, identických účastníkov a identického dôvodu, považoval krajský súd za nedôvodnú. Novela zákona č. 669/2007 Z.z., v spojení s ustanoveniami stavebného zákona nepozná majetkovo právne vysporiadanie pozemkov formou vyvlastnenia pod jestvujúcu stavbu. V uvedenom prípade nie je možné tvrdiť, že ide o zmeny skutkového stavu, ktorý sa žiadnym spôsobom nezmenil, pričom zmena právneho stavu nemôže byť dôvodom rozhodovania vo veci právoplatne už rozhodnutej. Hmotnoprávnym predpisom, na základe ktorého je možné vyvlastniť vlastnícke právo, je stavebný zákon, ktorý umožňuje vyvlastniť len do budúcnosti, t.j. pre budúcu výstavbu a nie pod zrealizovanú konkrétnu stavbu, ktorá je už prevádzkovaná.

V podanej žalobe i v odvolaní žalobca ďalej poukazoval na fakt, že predmetom vyvlastnenia sú pozemky vedené ako ostatné plochy, pričom v čase začatia vyvlastňovacieho konania pozemky vo vlastníctve žalobcu sú zastavané stavbou.

S poukazom na skutočnosti uvádzané v odvolaní žalobca navrhol, aby súd príslušný na prejednanie veci zmenil rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 5S 14/2014-112 zo dňa 12.08.2014 tak, že zruší rozhodnutie žalovaného č. 23960/2013/B622-SV/z.70989/Pek zo dňa 20.11.2013 a tomu predchádzajúce rozhodnutie Obvodného úradu Nitra, odbor výstavby a bytovej politiky č. ObÚ-NR-OVBP2-2013/00090-017 zo dňa 22.07.2013 a vec vracia na nové konanie.

Žalovaný je povinný žalobcovi nahradiť trovy konania spočívajúce v zaplatení súdnych poplatkov za podanie žaloby a odvolania vo výške 140,- € a trovy právneho zastúpenia vo výške 511,34 € (právna porada a prevzatie zastúpenia, žaloba, odvolanie - jeden úkon 134,- € + režijný paušál 8,04 € + DPH) a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

III.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave potvrdiť.

Žalobca v odvolaní, tak ako aj v žalobe samotnej, spochybňuje existenciu verejného záujmu na vybudovaní cesty RI Beladice - Tekovské Nemce. Žalovaný uvádza, že verejný záujem ako podmienka vyvlastnenia je vyjadrený verejnoprospešnosťou stavby alebo opatrenia, na ktoré sa využije vyvlastňovaný pozemok alebo stavba, ktorý je významný a dôležitý pre rozvoj Slovenskej republiky, pričom účel v danom prípade je definovaný a ustanovený osobitným zákonom.

Týmito osobitnými právnymi predpismi sú okrem cestného zákona aj zákon č. 129/1996 Z.z. o niektorých opatreniach na urýchlenie prípravy výstavby diaľnic a ciest pre motorové vozidlá v znení neskorších predpisov a zákon č. 669/2007 Z.z. o jednorazových mimoriadnych opatreniach v príprave niektorých stavieb diaľnic a ciest pre motorové vozidlá a o doplnení zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o mimoriadnych opatreniach“).

Ministerstvo opätovne uvádza, že len na konkrétne stavby diaľnic a ciest pre motorové vozidlá, ktoré sú

uvedené v prílohách citovaných zákonov, je možné aplikovať osobitný postup oproti všeobecnému postupu pri vyvlastnení, ktorý je upravený v stavebnom zákone a len tieto konkrétne stavby diaľnic a ciest pre motorové vozidlá zákonodarca z dôvodu ich dôležitosti a významu označil ako stavby, na účel ktorých je možné vo verejnom záujme vyvlastniť.

Práve z dôvodov eliminácie potenciálnych spochybnení existencie verejného záujmu v prípadoch vyvlastňovania pre účely konkrétnych stavieb diaľnic a ciest vymenovaných v prílohách vyššie citovaných osobitných zákonov (predmetná stavba je do uvedeného zoznamu konkrétnych stavieb zahrnutá), boli Národnou radou Slovenskej republiky prijaté cit. osobitné zákony, keďže tieto konkrétne stavby citované v prílohách osobitných zákonov majú pre Slovenskú republiku a jej obyvateľov nespochybniteľný význam.

Už len samotný akt prijatia týchto právnych predpisov v súvislosti s procesom vyvlastňovania na účely konkrétne uvedených stavieb (zákon č. 129/1996 Z.z. a zákon č. 669/2007 Z.z.), je v ich prípade dostatočným preukázaním nespochybniteľnosti existencie verejnoprospešnosti a je zároveň dostatočným preukázaním ich nespochybniteľného hospodárskeho, ekonomického, dopravného či strategického významu pre všetkých obyvateľov Slovenskej republiky.

V náleze sp.zn. PL. ÚS 11/96 (zverejnenom pod č. 92/1998 Z.z.) Ústavný súd konštatoval, že „verejný záujem je využívanie majetku na verejnoprospešné ciele a je dôvodom pre obmedzenie vlastníckeho práva prostredníctvom obmedzenia práva alebo jeho vyvlastnenia“.

Verejný záujem ako podmienka vyvlastnenia vyplýva priamo z Listiny základných práv a slobôd a z Ústavy Slovenskej republiky. Verejný záujem z hľadiska vyvlastnenia pre účely výstavby obsahuje určenie konkrétneho druhu a účelu stavby alebo opatrenia, na ktoré sa využije vyvlastňovaný pozemok alebo stavba, ktorý je natoľko významný a dôležitý pre rozvoj Slovenskej republiky, že je definovaný a ustanovený osobitným zákonom. Vzájomnú previazanosť účelu a samotného verejného záujmu vyjadruje skutočnosť, že verejný záujem možno skúmať len vo vzťahu k zákonom vymedzenému účelu, ktorého sa vyvlastnenie týka.

Zákon č. 50/1976 Zb. v § 108 ods. 2 taxatívne vymedzuje, na aké účely možno vyvlastniť pozemky, stavby a práva k nim vo verejnom záujme. Pod písmenom f/ je uvedené, že vyvlastniť možno na účel výstavby a správy diaľnic, ciest a miestnych komunikácií vrátane zriadenia ich ochranných pásiem podľa osobitných predpisov. Týmto osobitnými právnymi predpismi sú zákon č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení neskorších predpisov, zákon č. 129/1996 Z.z. o niektorých opatreniach na urýchlenie prípravy výstavby diaľnic a ciest pre motorové vozidlá v znení neskorších predpisov a zákon č. 669/2007 Z.z. o mimoriadnych opatreniach.

Podľa žalovaného možno konštatovať, že v predmetnom vyvlastňovacom konaní správne orgány skúmali existenciu verejného záujmu, pričom tiež zohľadnili skutočnosť, že na predmetnú stavbu cesty pre motorové vozidlá, bolo vydané územné rozhodnutie č. 9/2007-003-RB zo dňa 17.12.2007 (právoplatné dňa 21.01.2008), čím bol vo vyvlastňovacom konaní preukázaný súlad s cieľmi a zámermi územného plánovania (§ 110 ods. 2 stavebného zákona).

Žalovaný má za to, že postup určenia ceny ako aj cena samotná, bola v súlade s § 111 ods. 2 stavebného zákona, keď ako podklad pre určenie primeranosti náhrady bola zohľadnená trhovú cenu nehnuteľnosti podľa znaleckého posudku č. 47/2012 zo dňa 27.04.2012 vypracovaného znalcom Ing. V. Q., podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 492/2004 Z. z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku v znení neskorších predpisov.

Pokiaľ účastník konania nesúhlasí s takto stanovenou výškou náhrady, správny orgán v súlade s § 8 ods. 3 zákona č. 129/1996 Z.z. o niektorých opatreniach na urýchlenie prípravy výstavby diaľnic a ciest pre motorové vozidlá v znení neskorších predpisov (ďalej len „o niektorých opatreniach“) odkáže vyvlastneného na súd bez prerušenia konania. Obvodný úrad v súlade s postupom podľa § 8 ods. 3

zákona o niektorých opatreniach vo výroku rozhodnutia o vyvlastnení odkázal odvolateľa s požiadavkou na vyššiu náhradu na súd bez prerušenia konania.

Uvedené platí výlučne pre stavby diaľnic a rýchlостných ciest konkretizovaných v prílohách č. 1 a č. 2 zákona o niektorých opatreniach. Medzi tieto stavby patrí aj predmetná stavba „R1 Beladice - Tekovské Nemce“, pre ktorú boli vyvlastňované pozemky v spoluvlastníctve žalobcu.

Posudzovať dodržiavanie zákonnosti a správnosti postupov znalcov vykonávajúcich znaleckú činnosť ako špecializovanú odbornú činnosť má vo svojej kompetencii výlučne Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky. K námietke žalobcu, ktorou spochybňuje správnosť výberu metódy pre stanovenie všeobecnej hodnoty predmetných pozemkov v znaleckom posudku č. 47/2012 vypracovaným znalcom Ing. V. Q., žalovaný uvádza nasledovné:

Podľa § 1 ods. 1 prvej vety vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 492/2004 Z.z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku v znení neskorších predpisov táto vyhláška ustanovuje metódy a postupy stanovenia všeobecnej hodnoty majetku znalcom.

Podľa prílohy č. 3 v časti B vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 492/2004 Z.z. sa všeobecná hodnota stanoví týmito metódami:

- a) porovnávací metóda,
- b) kombinovaná metóda (použije sa pri stavbách, ktoré sú schopné dosahovať výnos formou prenájmu),
- c) výnosová metóda (použije sa pri pozemkoch, ktoré sú schopné dosahovať výnos),
- d) metóda polohovej diferenciácie.

Za použitie ktorejkoľvek metódy je zodpovedný výlučne znalec a správny orgán nie je oprávnený uvedené akokoľvek spochybňovať, či skúmať správnosť výpočtu náhrady. Znalecký posudok je pre vyvlastňovací správny orgán podkladom pre určenie výšky náhrady za vyvlastnenie (§ 111 ods. 2 stavebného zákona).

V súvislosti s tvrdením žalobcu, že „navrhovateľ podal návrh na vyvlastnenie vlastníckeho práva k predmetnému pozemku „predčasne“ a že mal povinnosť získať uvedené práva dohodou v lehote najneskôr do 28.02.2013, čím bol porušený zákon o mimoriadnych opatreniach (§ 9a ods.3) žalovaný uviedol, že nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky zn. PL.US 19/09 z 26. januára 2011, uverejneným v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod č. 235/2011 Z. z., bol vyriešený nesúlad ustanovení § 2 ods. 1 písm. a/ slov „alebo či bol urobený úkon na jeho získanie“, § 2 ods. 2 písm. a/ slov „inak doklady“ a § 2 ods. 2 písm. a/ prvého bodu a druhého bodu zákona o mimoriadnych opatreniach s Ústavou Slovenskej republiky, pričom cit. ustanovenia stratili účinnosť 26. júla 2011, t.j. dňom vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky. V náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky neboli ustanovené žiadne prechodné ustanovenia, ktorými by sa doriešilo dokončenie správnych konaní vedených podľa stavebného zákona začatých pred 26. júlom 2011 podľa doterajšej právnej úpravy (najmä na úseku stavebného konania, kolaudačného konania a vyvlastňovacieho konania).

Z uvedeného dôvodu bol zákonom č. 70/2012 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť 1. marca 2012, novelizovaný zákon o mimoriadnych opatreniach v časti prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 1. marca 2012 (§ 9a). Citované ustanovenie rieši usporiadanie vlastníckych práv k pozemkom, na ktoré už bolo vydané stavebné povolenie podľa doterajších predpisov (do 26. júla 2011) a zabezpečuje aj režim dousporiadania prechodu vlastníctva z pôvodného vlastníka na stavebníka diaľnice alebo rýchlостnej cesty, a to pri tých pozemkoch alebo stavbách, ku ktorým stavebník nezískal vlastnícke právo alebo iné právo pred vydaním stavebného povolenia, keďže mu to umožňovala v tom čase platná právna úprava (účinná do 26. júla 2011). S účinnosťou od 01.03.2012 bol povinný stavebník podľa § 9a ods. 3 zákona o mimoriadnych opatreniach získať práva k pozemkom a stavbám dohodou, a to najneskôr do 28.02.2013. Až v prípade, že stavebník preukáže, že pokus získať tieto práva dohodou v lehote 28.02.2013 bol bezvýsledný, je povinný podať návrh na vyvlastnenie podľa stavebného zákona. Lehota

28.02.2013 je len lehota na podanie návrhu na dohodu, avšak neznamená, že návrh na vyvlastnenie môže stavebník podať až po tejto lehote, t.j. že ho nemôže podať skôr, t.j. pred 28.02.2013. V prípade, že sa stavebník kedykoľvek v rozmedzí od 01.03.2012 - 28.02.2013 pokúsi o dohodu, a táto je bezvýsledná, je povinný podať návrh na vyvlastnenie; je tu splnená podmienka podľa stavebného zákona, že vyvlastniť možno len vtedy, ak cieľ vyvlastnenia nemožno dosiahnuť dohodou alebo iným spôsobom (§110 ods. 1 stavebného zákona).

Žalovaný má za to, že bezvýslednosť dohody bola preukázaná v súlade so zákonom a to doručením predmetnej výzvy aj s návrhom predmetnej kúpnej zmluvy na adresu trvalého pobytu odvolateľa (doručenka je súčasťou spisového materiálu obvodného úradu). Nakoľko k dohode medzi navrhovateľom a žalobcom o odkúpení predmetných podielov pozemkov nedošlo, navrhovateľ podal návrh na ich vyvlastnenie vo verejnom záujme. Bezvýslednosť dohody bola zo strany navrhovateľa vyvlastnenia preukázaná pri podaní návrhu na vyvlastnenie v súlade s § 112 ods. 4 stavebného zákona.

Žalobca vo svojom tvrdení nenamieta, že mu výzva na uzavretie dohody doručená nebola, ale namieta skutočnosť, že nebol akceptovaný jeho návrh kúpnej ceny ako aj skutočnosť, že chcel uzatvoriť kúpnu zmluvu v „celosti“, tak ako uvádza vo vyjadrení zo dňa 24.09.2012 k návrhu na uzatvorenie kúpnej zmluvy.

V danom prípade ide o vyvlastnenie v režime § 9a zákona č. 669/2007 Z.z., t.j. ide o vysporiadanie vlastníckych práv k pozemkom, ktoré už sú zastavané stavbami na základe právoplatných stavebných povolení vydaných podľa predpisov účinných pred 26. júlom 2011, čiže iný postup, pokiaľ nedôjde k dohode medzi vlastníkom pozemku a vlastníkom verejnoprospešnej stavby, prakticky neprichádza do úvahy.

Žalobca k vyjadreniam k odvolaniu pripojil aj rozsudok Krajského súdu v Bratislave 2S/14/2014-113 zo dňa 30.04.2014, rozsudok Krajského súdu v Bratislave 6S/96/2013-36 zo dňa 26.07.2013, ktorými podporil svoje tvrdenia.

IV.

K odvolaniu sa vyjadrila aj NDS, a.s., ktorá poukázala, že inštitút vyvlastnenia dnes a denne celkom pochopiteľne vyvoláva celý rad rozporuplných reakcií a emócií, avšak je (nevyhnutnou) súčasťou nášho právneho poriadku. K odvolaciemu dôvodu týkajúceho sa verejného záujmu uviedol, že v tomto konkrétnom prípade neobstojí konštatovanie všeobecného charakteru o tom, že výstavba diaľnic musí spĺňať podmienku verejného záujmu, ktorý sa pri vyvlastnení musí preukázať. V tomto konkrétnom konaní ide o konkrétnu stavbu v konkrétnom úseku - viď tiež Zoznam diaľnic, na ktoré sa vzťahujú jednorazové mimoriadne opatrenia (viď Príloha k zákonu č. 669/2007 Z.z.) Vzhľadom na vyššie uvedené a vzhľadom na účel výstavby (okrem iného vyriešenie problematiky dopravy, prepojenia stredného Slovenska s Bratislavou, zníženie alarmujúcej nehodovosti v úseku) má za to, že verejný záujem v prípade stavby R1 Beladice - Tekovské Nemce je nesporný a preukázaný už samotným Rozhodnutím o umiestnení stavby č.: 9/2007-003-RB. Už iba samotný odkaz na Rozhodnutie o umiestnení stavby č.: 9/2007-003-RB obsiahnutý v rozhodnutí správneho orgánu by mohol byť dostatočným zdôvodnením existencie verejného záujmu a ani prípadná strohosť tohto zdôvodnenia nemôže viesť k záveru, že existencia verejného záujmu v danom prípade nebola preukázaná, lebo verejný záujem v danom prípade je nespochybniteľný. Preto sa stotožňuje so záverom krajského súdu, že zrušenie rozhodnutia z tu uvádzaného dôvodu by viedlo len k formálnemu zopakovaniu konania, v ktorom by došlo len k doplneniu odôvodnenia rozhodnutia správneho orgánu. Tvrdošíjné zotrvávanie na obsažnejšom zdôvodnení nemá vo veci otázky preukázania existencie verejného záujmu žiadny význam a núti správny orgán k neprípustnému a nadbytočnému formalizmu.

Správne právne posúdenie veci vo vzťahu k preukazovaniu existencie verejného záujmu súvisí tiež s dôsledným posudzovaním zákona č. 669/2007 Z.z. v platnom znení ako lex specialis vo vzťahu k Stavebnému zákonu. V tomto konkrétnom prípade tento vzťah špeciálneho zákona k všeobecnému

znamená, že pri odchylnej úprave, stavbou zaradenou do Zoznamu diaľnic, na ktoré sa vzťahujú jednorazové mimoriadne opatrenia (viď Príloha k zákonu č. 669/2007 Z.z.) Táto skutočnosť jednoznačne vyplýva z ust. § 9a ods. 4 zák.č. 669/2007 Z.z.: Na účely podľa odseku 3 možno vyvlastniť (!) alebo obmedziť vlastnícke právo aj k pozemkom alebo stavbám, ktorých sa týka stavebné povolenie vydané pred 26. júlom 2011, a na účely vydania ktorého stavebník nepreukázal vlastnícke právo alebo iné právo k pozemkom a stavbám, pred jeho vydaním.

K odvolaciemu dôvodu nepreukázania bezvýslednosti dohody a odňatie práva na uzatvorenie dohody v zákonom stanovenej lehote uviedol, že z právnej argumentácie žalobcu k tejto časti je zjavné, že žalobca si bez ďalšieho osvojil nasledovné závery:

zo strany vyvlastňovaného postačí len formálne deklarovať záujem na uzatvorení dohody a použitie inštitútu vyvlastnenia už nie je možné resp. v konaní už nie je možné bezvýslednosť dohody preukázať, navrhovateľ vyvlastnenia zakaždým musí preukázať nielen nemožnosť dosiahnuť cieľ vyvlastnenia dohodou, ale aj nemožnosť dosiahnuť cieľ vyvlastnenia aj iným spôsobom ako dohodou bez zohľadnenia skutočnosti, že iný spôsob ako dosiahnuť cieľ vyvlastnenia dohodou vzhľadom na vlastnícke právo svedčiacie v prospech žalobcu je vopred vylúčený.

Zúčastnená osoba uviedla, že žalobca bol pred podaním návrhu na vyvlastnenie riadne oslovený s návrhom na uzatvorenie kúpnej zmluvy. Pokus o dohodu sa uskutočnil v podobe doručenkou zaslanej písomnej výzvy na uzavretie dohody obsahujúcej požiadavku žiadateľa, návrh kúpnej zmluvy, dôvody požadovaného prevodu práva, návrh odplaty a upozornenie, že ak na výzvu vlastníka pozemku neodpovie do 15 dní odo dňa doručenia, bude sa predpokladať, že dohodu odmieta.

1) Navrhovaná kúpna cena bola (je) v súlade s ust. § 6 zák. č. 669/2007 Z.z. vo väzbe na ust. ustanovenia § 111 Stavebného zákona: „Vyvlastnenie sa uskutočňuje za náhradu. Ak sa náhrada za vyvlastňovanú nehnuteľnosť poskytuje v peniazoch, určuje sa jej primeranosť podľa trhovej ceny určenej znaleckým posudkom (kúpna cena je navrhnutá ako 1,2-násobok ceny rovnakej alebo porovnateľnej nehnuteľnosti v tom istom čase, v tom istom mieste a v porovnateľnej kvalite zistenej znaleckým posudkom).“

2) Žalobca bez bližšieho zdôvodnenia uzatvorenie zmluvy opakovane odmietal.

3) S prihliadnutím na v konaní načrtnutú genézu rokovaní (trvajú celkom už 6 rokov) je zrejmé, že žalobca deklaruje svoj záujem na doriešení majetkovoprávneho vysporiadania dotknutých pozemkov len formálne, nakoľko ukladá navrhovateľovi opakovane a bez náležitého odôvodnenia ultimatívne podmienky, ktoré odmieta dohodou korigovať či náležité zdôvodniť.

4) Prípadné poukazy žalobcu na odplaty poskytnuté v iných lokalitách Slovenska ako je k.ú. E. v časti dotknutej stavbou (vrátane odplaty poskytnutej priamo žalobcovi z titulu s vecou nesúvisiaceho prevodu iného pozemku) z objektívneho hľadiska nemajú žiadnu výpovednú hodnotu vo vzťahu k trhovej cene vyvlastňovaných pozemkov.

Navrhovateľ mal podľa názoru žalobcu tiež povinnosť vykonať pokus získania vlastníckeho práva aj iným spôsobom (teda nielen dohodou so žalobcom ako vyvlastňovaným) - a to podľa názoru žalobcu aj postupom podľa platných zákonných ustanovení Občianskeho zákonníka a to zrušením a vysporiadaním podielového spoluvlastníctva, zriadením vecného bremena, resp. uzatvorením nájomnej zmluvy, nakoľko uvedené postupy nie sú stavebným zákonom vylúčené, pričom podľa názoru žalobcu tiež platí, že zákonná podmienka podania návrhu na vyvlastnenie ďalej predpokladá, že pokus získania vlastníckeho práva nie je možný ani iným spôsobom. K uvedeným námietkam žalobcu uviedol, že

1) Opakované formálne deklarovanie záujmu žalobcu na doriešení majetkovoprávneho vysporiadania dotknutých pozemkov nemôže vylúčiť konštatovanie bezvýslednosti dohody, nakoľko neprispelo ani nevedlo vo vzájomných rokovaniach navrhovateľa a žalobcu k žiadnej dohode a až v týchto súvislostiach je nevyhnutné hodnotiť, či dohoda bola bezvýsledná.

2) Žalobca po dobu rokovaní trval na uzatvorení zásadne kúpnej zmluvy.

3) Rokovania žalobcu a navrhovateľa trvajú viac ako 6 rokov a aj z tohto dôvodu osvojenie si vyššie uvedeného výkladu žalobcu tým smerom, že navrhovateľ nepreukázal bezvýslednosť dohody, nakoľko vyvlastňovaní od počiatku deklarujú svoj záujem na doriešení majetkovoprávneho vysporiadania dotknutých pozemkov a bolo vecou strán nájsť spoločný konsenzus by viedlo k tomu, že nie je potrebné

ani sa v konaní neumožňuje ďalej dokazovať resp. je až absolútne nedokázateľné, či možno alebo nemožno cieľ vyvlastnenia dosiahnuť v zmysle § 110 ods. 1 dohodou alebo iným spôsobom.

4) Prejav vôle žalobcu ako vyvlastňovaného uskutočnený v zmysle, že síce s dohodou súhlasí, ale kladie si pre navrhovateľa nesplniteľné podmienky alebo podmienky odmieta navrhovateľovi oznámiť navyše nemôže viesť k uzatvoreniu dohody.

5) Postup žalobcu nikdy nenasvedčoval možnosti dosiahnuť dohodu prijateľnú i pre navrhovateľa, preto túto skutočnosť je nevyhnutné brať do úvahy pri posudzovaní splnenia podmienok vyvlastnenia. S oporou vo vyššie uvedenom máme za to, že v konaní bolo splnenie podmienok vyvlastnenia riadne preukázané.

Osobitne je potrebné sa pozastaviť pri námietke žalobcu, že navrhovateľ mal tiež povinnosť vykonať pokus získania vlastníckeho práva aj iným spôsobom (teda nielen dohodou so žalobcom ako vyvlastňovaným) - tj. podľa názoru žalobcu aj postupom podľa platných zákonných ustanovení Občianskeho zákonníka a to zrušením a vyporiadaním podielového spoluvlastníctva, zriadením vecného bremena, resp. uzatvorením nájomnej zmluvy.

Tu jednoznačne musí trvať na nasledovných záveroch:

1) Žalovaný správny orgán rozhodoval v konkrétnom prípade vyvlastnenia a preto nie je na mieste fixovať sa na zovšeobecnený výklad zvädzajúci k nenáležitému formalizmu. Vlastnícke právo k pozemkom, ktoré sú predmetom vyvlastnenia (v rozsahu dotknutého spoluvlastníckeho podielu) svedčí žalobcovi, preto je vopred absolútne vylúčený akýkoľvek iný spôsob usporiadania práv k tomuto pozemku ako dohodou a nemožno teda prijať žiadny iný záver ako ten, že cieľ vyvlastnenia v tomto konkrétnom prípade nemožno dosiahnuť iným spôsobom ako dohodou.

2) Preto odporuje logike tvrdenie žalobcu, že navrhovateľ mal tiež povinnosť vykonať pokus získania vlastníckeho práva aj iným spôsobom (teda nielen dohodou so žalobcom ako vyvlastňovaným) - t.j. podľa názoru žalobcu aj postupom podľa platných zákonných ustanovení Občianskeho zákonníka a to zrušením a vyporiadaním podielového spoluvlastníctva, zriadením vecného bremena, resp. uzatvorením nájomnej zmluvy Podotýka, že okrem iného v prípadoch uvedených žalobcom ide tiež o dohodu a zdôrazňujeme, že pri interpretácii ust. § 110 ods. 1 Stavebného zákona je potrebné brať do úvahy niektoré ustanovenia o interpretácii právnych úkonov (Občiansky zákonník).

3) Ďalšie posudzovanie alebo požiadavka, aby navrhovateľ preukázal, či mohol dosiahnuť cieľ vyvlastnenia iným spôsobom by boli uskutočnené nad rámec zákona resp. by mohli viesť k neprípustnej mechanickej aplikácii ustanovenia ust. § 110 ods. 1 Stavebného zákona a nenáležitému formalizmu, ktoré neberú ohľad na zmysel a účel tejto právnej normy a či ohľad na konflikt s ustanoveniami iných predpisov (napr. Občiansky zákonník). Zvolenie výkladu citovaného ustanovenia spôsobom akým ho formuloval žalobca je absurdné a je potrebné ho odmietnuť.

Námietka žalobcu, že predmetom vyvlastnenia sú pozemky podľa výpisu z LV vedené ako ostatné plochy zaradené pod číselným kódom - 37 a teda predmet vyvlastnenia nie je totožný so skutkovým stavom sa vyskytuje po prvý raz až v odvolaní proti rozhodnutiu o vyvlastnení a nebola súčasťou námietok podaných voči vyvlastneniu, je však irelevantná, nakoľko v súlade s podkladmi rozhodnutia sú vyvlastňované pozemky bez ohľadu na evidenciu v KN súčasťou diaľničného stavebného pozemku (zák.č. 129/1996 Z.z. v platnom znení).

S odvolaním na predkladáciu správu k novele zák.č. 669/2007 Z.z. je potrebné uviesť, že vzhľadom na nález Ústavného súdu SR k napadnutému ustanoveniu § 2 zákona č. 669/2007 Z.z. novela zákona upravila prechodné ustanovenia k situácii ktorá vznikla po 26. júli 2011 a k úpravám účinným od 1. marca 2012. Okrem iného bolo nevyhnutné doriešiť tie prípady, kedy stavebné povolenie už bolo právoplatne vydané podľa právnej úpravy účinnej pred 26. júlom 2011, ale kolaudačné konanie sa bude uskutočňovať v čase, keď už podľa novej právnej úpravy účinnej od 1. marca 2012, by sa už nemohlo preukazovať vlastnícke právo ani iné právo k nehnuteľnostiam v riadnom kolaudačnom konaní.

V ustanoveniach § 2 a § 5 zák. č. 669/2007 Z. z. v znení účinnom do 26. júla 2011 sa predpokladalo, že majetkovoprávne vysporiadanie pozemkov s vlastníkmi pozemkov sa dokončí až pri kolaudácii stavby.

Ustanovenie § 2 umožňovalo, aby získanie vlastníckych práv a iných práv k pozemkom nebolo nevyhnutné pred vydaním stavebného povolenia, ale sa umožňovalo, aby stavebník získal príslušné právo k pozemku najneskôr ku kolaudačnému konaniu.

Opäť s odvolaním na predkladaciu správu k novele zák. č. 669/2007 Z.z. je potrebné uviesť, že vzhľadom na nález Ústavného súdu SR k napadnutému ustanoveniu § 2 zákona č. 669/2007 Z.z. novela zákona upravila prechodné ustanovenia k situácii, ktorá vznikla po 26. júli 2011 a k úpravám účinným od 1. marca 2012. Okrem iného bolo nevyhnutné doriešiť tie prípady, kedy stavebné povolenie už bolo právoplatne vydané podľa právnej úpravy účinnej pred 26. júlom 2011. Z uvedeného a z dikcie zákonného ustanovenia je teda úplne zrejmé, že možnosť vyvlastnenia predpokladaná ust. § 9a zák.č. 669/2007 Z.z. v platnom znení sa vzťahuje i na pozemky, na ktorých je stavba povolená do 26.júla 2011 aj postavená.

Na ďalší dôvod namietaný a to nepreukázanie aktívnej legitímácie na podanie návrhu na vyvlastnenie a nepreukázanie vlastníckeho práva v čase podania návrhu na kolaudačné konanie uviedla, že plnomocenstvo je jednostranný právny úkon adresovaný tretím osobám, ktorým sa osvedčuje existencia a rozsah oprávnenia zástupcu konať v mene a na účet zastúpeného, osvedčuje právny vzťah zastúpenia a oprávnenosť zástupcu konať v mene zastúpeného. Dohoda o plnomocenstve je dvojstranný úkon, ktorý okrem náležitostí plnomocenstva musí obsahovať aj prejav vôle (súhlas) zástupcu. Plnomocenstvo bolo správnomu orgánu riadne predložené v súlade s § 17 Správneho poriadku a má za to, že pokiaľ by správny orgán skúmal (či slovníkom žalobcu -„overoval“), či v priebehu času plnomocenstvo náhodou nezaniklo a z tohto dôvodu vo veci nekonal, postupoval by nad rámec resp. v rozpore so zákonom (Správny poriadok). Zastúpenie vzniká na základe zákona alebo rozhodnutia štátneho orgánu (zákonné zastúpenie) alebo na základe dohody o plnomocenstve.

Z odôvodnenia žaloby k tomuto bodu nie je zrejmé, o čo žalobca opiera svoje tvrdenie, že plnomocenstvo zaniklo momentom podania návrhu na kolaudáciu stavby, nakoľko ním uvádzané ust. § 5 zák. č. 669/2007 Z.z. v platnom znení nijako nesúvisí s plnomocenstvom zástupcu navrhovateľa na podanie návrhu na vyvlastnenie ani s vyvlastnením samotným, naopak tvrká sa príloh k návrhu na začatie kolaudačného konania. Podľa nášho názoru neplatnosť resp. zánik plnomocenstva z citovaného ustanovenia § 5 zák.č. 669/2007 Z.z. v platnom znení nemožno dôvodiť ani len nepriamo.

Zákon č. 669/2007 Z.z. nevytvára žiadnu väzbu medzi návrhom na vyvlastnenie v zmysle ust. § 9a a žiadosťou o schválenie predčasného užívania stavby v zmysle naznačenom žalobcom, tzn. podanie žiadosti o schválenie predčasného užívania stavby nevyklučuje podanie návrhu na vyvlastnenie v zmysle ust. § 9a zák.č. 669/2007 Z.z..

K namietanému dôvodu a to primeraná náhrada za vyvlastnenie a nezákonnosť postupu pri jej stanovení znaleckým posudkom uviedla, že stavebný zákon nestanovuje žiadny špeciálny postup pre ohodnotenie nehnuteľností pre účely vyvlastnenia, resp. pre účely zistenia primeranej vyvlastňovacej náhrady a teda ani pre výber metódy ocenenia. Stanovuje však, že primeraná náhrada sa určí podľa trhovej ceny určenej povinne znaleckým posudkom.

V zmysle splnomocňovacieho ust. § 33 písm. d/ zák.č. 382/2004 Z.z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov: „Všeobecne záväzný právny predpis, ktorý vydá ministerstvo, ustanoví podrobnosti o ustanovení metód znaleckého určenia hodnoty majetku a postupov v prípadoch, v ktorých sa podľa osobitných predpisov vyžaduje určenie hodnoty majetku vrátane majetku podniku alebo časti podniku, alebo zložiek majetku podniku.“

Na tomto základe bola vydaná Výhláška Ministerstva spravodlivosti SR č. 492/2004 Z.z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku, ktorá súčasne definuje v ust. § 2 ods. 1 písm. g/ všeobecnú hodnotu majetku ako „výslednú objektivizovanú hodnotu majetku, ktorá je znaleckým odhadom najpravdepodobnejšej ceny hodnoteného majetku ku dňu ohodnotenia v danom mieste a čase, ktorú by tento mal dosiahnuť na trhu v podmienkach voľnej súťaže, pri poctivom predaji, keď kupujúci aj

predávajúci budú konať s patričnou informovanosťou i opatrnosťou a s predpokladom, že cena nie je ovplyvnená neprimeranou pohnútkou; obvykle vrátane dane z pridanej hodnoty.“ Má za to, že táto definícia vyhovuje ustanoveniu § 111 ods. 1 a 2 Stavebného zákona a máme taktiež za to, že v zmysle citovanej vyhlášky a s jej použitím možno zistiť takto definovanú všeobecnú hodnotu, a to bez ohľadu na použitú metódu stanovenia všeobecnej hodnoty.

Podľa NDS, a.s., je všeobecná hodnota majetku je definovaná ust. § 2 ods. 1 písm. g/ Vyhlášky MS SR č. 492/2004 Z.z. ako „výsledná objektivizovaná hodnotu majetku, ktorá je znaleckým odhadom najpravdepodobnejšej ceny hodnoteného majetku ku dňu ohodnotenia v danom mieste a čase, ktorú by tento mal dosiahnuť na trhu v podmienkach voľnej súťaže, pri poctivom predaji, keď kupujúci aj predávajúci budú konať s patričnou informovanosťou i opatrnosťou a s predpokladom, že cena nie je ovplyvnená neprimeranou pohnútkou; obvykle vrátane dane z pridanej hodnoty. Definícia všeobecnej hodnoty majetku definovaná ust. § 2 ods. 1 písm. g/ Vyhlášky MS SR č. 492/2004 vyhovuje ustanoveniu § 111 ods. 1 a 2 Stavebného zákona.

Pri vyššie uvedenej definícii vo vzťahu k zisteniu primeranej vyvlastňovacej náhrady odpadajú pochybnosti, ktoré sa vyskytovali pri problematickom uplatňovaní dnes už neplatného „oceňovacieho predpisu“, a to Vyhlášky MF SR č. 465/1991 Zb. V rozpore s logikou a bez väzby na platnú právnu úpravu si prax (vrátane praxe rozhodovacej) osvojila vyslovovanie požiadaviek na spôsob zistenia primeranej vyvlastňovacej náhrady, ktorý zohľadní „stav súčasného trhu“ vrátane požiadavky na použitie porovnávacej metódy ocenenia, avšak bez potrebného uvedomenia si skutočností, že právna úprava sa už dávno s uvedenými výhradami týkajúcimi sa zistenia primeranej vyvlastňovacej náhrady vysporiadala!!, vid' súčasne platné ustanovenia § 111 Stavebného zákona a zákona č. 417/2003 Z.z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov a zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 222/1996 Z. z. o organizácii miestnej štátnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Výber najvhodnejšej metódy zistenia všeobecnej hodnoty je výlučne vecou znalca, pričom Stavebný zákon nestanovuje žiadne požiadavky alebo „výluky“ pre výber metódy zistenia všeobecnej hodnoty, preto pokiaľ v prvom kroku akýkoľvek rozhodovací orgán, najmä súd pripustí aplikáciu Vyhlášky MS SR č. 492/2004 Z.z. pri určení vyvlastňovacej náhrady za pozemky, nemôže svojvoľne v druhom kroku diskvalifikovať jednu z metód výpočtu všeobecnej hodnoty pozemkov ako všeobecne nevyhovujúcu, nakoľko toto tvrdenie nemá žiadnu oporu, či už v zákone alebo vyhláške. (Žiadne vopred stanovené zákonné požiadavky pre výber metódy ocenenia resp. ohodnotenia pozemkov pre účely vyvlastnenia pozemkov neexistujú.) To všetko aj z dôvodu, že Vyhláška MS SR č. 492/2002 Z.z. neobsahuje definície metód ocenenia, z ktorých by bolo možné nevhodnosť tej, ktorej metódy aspoň ako-tak dôvodiť a teda uprednostniť jednu z metód a druhú vylúčiť len na podklade „dojmu“ alebo vnútornej predstavy konajúceho orgánu o náplni určitej metódy. Dodáva, že absencia zákonných požiadaviek pre výber metódy zistenia všeobecnej hodnoty je logická aj z dôvodu, že bez ohľadu na použitú metódu výsledkom činnosti znalca v danom prípade je vždy zistenie všeobecnej hodnoty majetku v súlade s ust. § 2 ods. 1 písm. g/ Vyhlášky MS SR č. 492/2004 Z.z. Za platného právneho stavu nemožno v žiadnom prípade urobiť záver, že všeobecná hodnota bude automaticky kolísať v závislosti od použitej metódy ocenenia. V konaní nebola vznesená žiadna kvalifikovaná výhrada voči správnosti zistení obsiahnutých v znaleckom posudku vrátane použitej metódy ocenenia, a to tým skôr, že vzhľadom na vyššie uvedené je potrebné urobiť záver, že vo vyvlastňovacom konaní ako takom môže byť spochybňovaná len správnosť!! určenia primeranej náhrady vo forme znaleckého posudku, nikdy však nemôže byť spochybňovaná metóda ocenenia zvolená znalcom a vonkoncom nie použitie Vyhlášky MS SR č. 492/2004 Z.z. ako oceňovacieho predpisu.

K otázke aplikácie Vyhlášky MS SR č. 492/2004 Z.z. vo vyvlastňovacom konaní poukázala na rozsudok NS SR sp. zn. 2Sžo/136/2008, ktorým NS SR ako odvolací súd, v právnej veci o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia MVR SR vo veci odvolania proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu o vyvlastnení rozhodol o tom, že potvrdzuje rozsudok Krajského súdu v Bratislave, ktorý v

prvostupňovom konaní žalobu vyvlastňovaného žalobcu o preskúmanie zákonnosti zamietol. NDS, a.s., poukazuje na odôvodnenie najvyššieho súdu:

„Znalecká činnosť je špecializovaná odborná činnosť vykonávaná znalcami pre zadávateľa za podmienok ustanovených v zákone č. 382/2004 Z.z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Úkonmi znaleckej činnosti sú najmä znalecký posudok a jeho doplnok, odborné stanovisko alebo potvrdenie a odborné vyjadrenie a vysvetlenie; znalec je povinný vykonávať znaleckú činnosť a) osobne, ak ide o fyzickú osobu; to neplatí, ak osobitný predpis ustanovuje inak, b) riadne a v určenej lehote, c) účelne, hospodárne a d) nestranne (§ 16 ods. 1 a 2 uvedeného zákona). Preto aj znalecké posudky, predložené v konaní (správnom alebo súdnom) účastníkmi konania, sú znaleckými posudkami, spôsobilými posúdiť odborné otázky, dôležité pre konanie. (...) Najvyšší súd SR sa so závermi žalovaného a krajského súdu v danej veci stotožnil. Preto možno len zopakovať to, čo v danom konaní bolo už povedané niekoľkokrát, a to že správne orgány postupovali správne, keď pri určení náhrady za vyvlastňovanú nehnuteľnosť vychádzali zo znaleckého posudku znalca Ing. E., pretože tento znalecký posudok bol vypracovaný na základe právneho predpisu, ktorým je vyhláška Ministerstva spravodlivosti SR č. 492/2004 Z.z. (...) Keď teda krajský súd dospel k právnemu záveru, totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobkyne, tento jeho názor považoval aj odvolací súd z dôvodov, uvedených vyššie, za správny. (...)“

Kritériá pre určenie primeranosti náhrady sú jasne dané v ust. 111 ods. 1 a 2 Stavebného zákona, pričom z neho plynie, že primeranosť náhrady nie je predmetom subjektívneho hodnotenia ani správneho orgánu ani vyvlastňovaných a jej primeranosť sa určuje podľa trhovej ceny určenej znaleckým posudkom.

Na ďalší namietaný dôvod a to rozsah vyvlastnenia uviedla, že je namietané, že vyvlastnenie sa týka len novovytvorených parciel tvoriacich predmet trvalého záberu pre stavbu R1 Beladice - Tekovské Nemce bez zohľadnenia ochranných pásem a znehodnotenia zvyšných pozemkov vo vlastníctve žalobcu. V zmysle ust. § 108 ods. 2 písm. f) Stavebného zákona: „Vyvlastniť možno len vo verejnom záujme pre výstavbu a správu diaľnic, ciest a miestnych komunikácií vrátane zriadenia ich ochranných pásiem podľa osobitných predpisov.“

Podľa ust. § 110 ods. 3 Stavebného zákona sa vyvlastnenie môže uskutočniť len v nevyhnutnom rozsahu. Ak možno účel vyvlastnenia dosiahnuť iba obmedzením práva, nemožno právo odňať v plnom rozsahu. Ak sa vyvlastnením prevádza vlastnícke právo iba k časti pozemku alebo sa obmedzuje iné právo k pozemku alebo stavbe a vlastník alebo iný oprávnený by nemohol využívať zostávajúcu časť pozemku alebo obmedzené právo k pozemku alebo stavbe, prípadne by ich mohol užívať len s neprimeranými ťažkosťami, rozšíri sa vyvlastnenie aj na zostávajúcu časť, pokiaľ o to vlastník alebo iný oprávnený požiada.

Žalobca o rozšírenie vyvlastnenia na susedné pozemky kvalifikovaným spôsobom nepožiadala a v konaní nepreukázala a dokonca ani nenamietala, že by nemohol využívať susedné pozemky, prípadne by ich mohol užívať len s neprimeranými ťažkosťami. Predmetom vyvlastnenia boli celé pozemky (v rozsahu spoluvlastníckeho podielu žalobcu) vedené v kat. území E. pod KN-C parc.č. 1356/116, 1356/117, 1356/118 a nie ich časti. Podľa tvrdenia žalobcu mali byť predmetom vyvlastnenia i pozemky vedené v kat. území E. pod KN-E parc. č. 1358 s celkovou výmerou 5 900 m², KN-E parc.č. 1359 s celkovou výmerou 5 862 m² a KN-E parc.č. 1360 s celkovou výmerou 5 300 m², ktoré údajne strácajú pre žalobcu v dôsledku výstavby hospodársky význam a využiteľnosť. Jedná sa o pozemky, ktoré netvoria predmet vyvlastnenia a len susedia s diaľničným pozemkom a pozemkami, ktoré sú predmetom vyvlastnenia, pričom majú celkovú výmeru 17 062 m². Zostávajúca úžitková plocha zodpovedajúca týmto susedným pozemkom je 17 062 m² (objektívne a preukázateľne bez prerušenia je obhospodarovaná ako poľnohospodárska pôda).

Jeden z atribútov ústavnej podmienky „nevyhnutnej miery“ vyvlastnenia, v zmysle rozsahu (výmery) pozemku, ktorý má byť vyvlastnený, je určený jeho zastavanosťou konkrétnou stavbou. V tomto zmysle

nevyhnutnú mieru (nevyhnutný rozsah) vyvlastnenia upravuje aj § 110 ods. 3 Stavebného zákona, ktorý ustanovuje, že vyvlastniť možno len nevyhnutnú výmeru, ktorá je potrebná na dosiahnutie účelu vyvlastnenia.

Na ochranu diaľnic, ciest a miestnych komunikácií a premávky na nich mimo súvislé zastavaného územia slúžia cestné ochranné pásma. Pre jednotlivé druhy a kategórie týchto komunikácií určí šírku ochranných pásem vykonávací predpis, a to pri diaľniciach a cestách vyšších tried v rozsahu 50 až 100 metrov od osi príslušného jazdného pásu, pri cestách nižších tried a miestnych komunikáciách 15 až 25 metrov od osi vozovky, nad a pod pozemnou komunikáciou. Cestné ochranné pásmo pre novobudované alebo rekonštruované diaľnice, cesty a miestne komunikácie vzniká dňom nadobudnutia právoplatnosti územného rozhodnutia. V cestných ochranných pásmach je zakázaná alebo obmedzená činnosť, ktorá by mohla ohroziť diaľnice, cesty alebo miestne komunikácie alebo premávku na nich; príslušný cestný správny orgán povoľuje v odôvodnených prípadoch výnimky z tohto zákazu alebo obmedzenia záväzným stanoviskom. Obmedzenia v ochranných pásmach podľa odseku 2 sa nevzťahujú na súčasti diaľnic, ciest a miestnych komunikácií, označníky zastávok, zastávky a čakárne hromadnej dopravy, meračské značky, signály a ich zariadenia na mapovanie, ak sú umiestnené tak, aby nezhoršovali bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky a nesťažovali údržbu komunikácie.

Na namietaný dôvod a to existenciu právoplatne rozhodnutej veci NDS, a.s., uviedla, že vydané KSÚ Nitra pod č. KSUNR-2012-183-002 nemôže predstavovať prekážku rozhodnutej veci, nakoľko nešlo o rozhodnutie v tej istej veci. V správnom konaní, ktorého výsledkom je žalobou napadnuté rozhodnutie neexistuje vo vzťahu k označenému rozhodnutiu totožnosť účastníkov konania. Ak by aj v predchádzajúcom konaní, ktoré bolo ukončené právoplatným rozhodnutím bola zistená vo vzťahu k novému konaniu totožnosť účastníkov konania (ktorá v tomto prípade nie je daná) a predmetu vyvlastnenia (tie isté pozemky) máme za to, že ak vydaniu rozhodnutia predchádza iný (nový) skutkový stav (nový pokus o dohodu, nový obsah navrhovanej dohody, navrhovaná vyššia kúpna cena, povinnosť podať návrh na vyvlastnenie v prípade nezískania pozemku), ide o vec, o ktorej nebolo nikdy rozhodnuté. Má za to, že v zmysle zásady legality správneho konania nepostačuje sa iba sústrediť na totožnosť účastníkov konania a jeho objekt, ale popri týchto základných atribútoch vymedzujúcich totožnosť v prípade „res iudicatae“ je nutné aj prihliadnuť na to, či sa medzičasom nezmenili rozhodovacie východiská, tzn. najmä podklady v zmysle § 32 Správneho poriadku.

Vzhľadom na uvedené je podľa NDS, a.s., potrebné žalobcovi vytknúť prevažne všeobecný charakter ním uvádzaných námietok, nakoľko tieto nemajú primeranú väzbu na konkrétne nedostatky napadnutých rozhodnutí a nie je často ani zrejmé, čím žalobca preukazuje nezákonnosť rozhodnutia a postupu správneho orgánu. Námietky žalobcu majú prevažne povahu prevzatých konštatovaní, ako by malo vyvlastňovacie konanie prebehnúť a ako by malo byť rozhodnutie správneho orgánu vo vyvlastňovacom konaní odôvodnené. Stotožňujeme sa pritom s názorom súdu, že pri takom odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ktoré je v rozpore s predstavami a záujmami žalobcu, nemôže byť rozhodnutie len z tohto dôvodu považované za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, pokiaľ dáva odpovede na všetky relevantné otázky.

Preto považujeme NDS, a.s., rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 5S 14/2014-112 za vecne správny a navrhuje, aby Najvyšší súd SR citovaný rozsudok ako vecne správny potvrdil.

V.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“), ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie ktoré mu predchádzalo (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 211 a nasl. O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu je možné priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 05.05.2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 250j ods. 2 písm. c/ O.s.p. súd zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a podľa okolností aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vec vráti žalovanému správne mu orgánu na ďalšie konanie, ak po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v medziach žaloby dospel k záveru, že zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci.

Podľa § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p. rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov.

Podľa čl. 20 ods. Ústavy SR vyvlastnenie a lebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

Podľa § 108 ods. 1 stavebného zákona, pozemky, stavby a práva k nim, potrebné na uskutočnenie stavieb alebo opatrení vo verejnom záujme uvedených v ods. 2, možno vyvlastniť, alebo vlastnícke práva k pozemkom a stavbám možno obmedziť rozhodnutím stavebného úradu (ďalej len „vyvlastniť“).

Podľa § 108 ods. 2 písm. f/ stavebného zákona vyvlastniť možno len vo verejnom záujme pre výstavbu a správu diaľnic, ciest a miestnych komunikácií vrátane zariadenia ich ochranných pásiem podľa osobitných predpisov.

Podľa § 108 ods. 3 veta prvá stavebného zákona verejný záujem na vyvlastnení na účely uvedené v odseku 2 sa musí preukázať vo vyvlastňovacom konaní.

Podľa § 110 ods. 1 stavebného zákona vyvlastniť možno len vtedy, ak cieľ vyvlastnenia nemožno dosiahnuť dohodou alebo iným spôsobom. Podľa ods. 2 vyvlastnenie musí byť v súlade s cieľmi a zámermi územného plánovania a ten sa dokazuje územným rozhodnutím. Pokiaľ účel, na ktorý sa vyvlastňuje, nevyžaduje vydanie územného rozhodnutia, skúma sa súlad s cieľmi a zámermi územného plánovania priamo vo vyvlastňovacom konaní. Podľa ods. 3 vyvlastnenie sa môže uskutočniť len v nevyhnutnom rozsahu. Ak možno účel vyvlastnenia dosiahnuť iba obmedzením práva, nemožno právo odňať v plnom rozsahu. Ak sa vyvlastnením prevádza vlastnícke právo iba k časti pozemku alebo sa obmedzuje iné právo k pozemku alebo stavbe a vlastníik alebo iný oprávnený by nemohol využívať zostávajúcu časť pozemku alebo obmedzené právo k pozemku alebo stavbe, prípadne by ich mohol užívať len s neprímeranými ťažkosťami, rozšíri sa vyvlastnenie aj na zostávajúcu časť, pokiaľ o to vlastníik alebo iný oprávnený požiada.

Podľa § 111 ods. 1 stavebného zákona vyvlastnenie sa uskutočňuje za náhradu. Podľa ods. 2 ak sa náhrada za vyvlastňovanú nehnuteľnosť poskytuje v peniazoch, určuje sa jej primeranosť podľa trhovej ceny určenej znaleckým posudkom. Na účely tohto zákona sa za trhovú cenu nehnuteľnosti považuje cena rovnakej alebo porovnateľnej nehnuteľnosti v tom istom čase, v tom istom mieste a v porovnateľnej kvalite.

Podľa § 112 ods. 4 stavebného zákona bezvýslednosť dohody sa preukazuje doručenkou zaslanej písomnej výzvy na uzavretie dohody obsahujúcou požiadavku žiadateľa, dôvody požadovaného prevodu práva alebo vzniku vecného bremena, návrh odplaty najmenej vo výške určenej podľa § 111 ods. 2 a upozornenie, že ak na výzvu vlastníik pozemku alebo stavby neodpovie do 15 dní odo dňa doručenia, bude sa predpokladať, že dohodu odmieta.

Podľa § 8 ods. 1 zákona č. 129/1996 Z.z. ak stavebník diaľnice nezískal diaľničný stavebný pozemok a stavbu na ňom, dohodou alebo iným spôsobom, vyvlastní sa na jeho návrh. Na vyvlastnenie sa použijú všeobecné predpisy o vyvlastnení, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa ods. 2 správny orgán v konaní o vyvlastnenie diaľničného stavebného pozemku zisťuje, či je preukázaný verejný záujem na vyvlastnení a či sú splnené podmienky vyvlastnenia, a rozhoduje o náhrade za vyvlastňované pozemky, ktoré tvoria diaľničný stavebný pozemok, vrátane stavieb na nich. Podľa ods. 3 ak v konaní nedôjde medzi účastníkmi k dohode o náhrade za vyvlastnenie, správny orgán v rozhodnutí o vyvlastnení určí

náhradu za vyvlastnenie v sume zodpovedajúcej trhovej cene určenej znaleckým posudkom. S požiadavkou na vyššiu náhradu za vyvlastnenie odkáže vyvlastneného bez prerušenia konania na súd. Stavebník diaľnice je povinný určenú náhradu za vyvlastnenie vyplatiť vyvlastnenému do 21 pracovných dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o vyvlastnení stavebníkov.

Podľa § 9a ods. 3 zákona č. 669/2007 Z.z. ak bolo vydané stavebné povolenie podľa predpisov účinných pred 26. júlom 2011 a stavebník nepreukázal vlastnícke právo k pozemkom a stavbám, je stavebník povinný tieto práva získať dohodou najneskôr do 28. februára 2013. Ak stavebník preukáže, že pokus získať uvedené práva dohodou v lehote podľa predchádzajúcej vety bol bezvýsledný alebo uvedené práva v tejto lehote nezíska, je povinný podať návrh na vyvlastnenie podľa stavebného zákona. Vlastnícke právo alebo iné právo k pozemkom a stavbám je stavebník povinný preukázať najneskôr do podania návrhu na začatie kolaudačného konania. Prílohou návrhu na začatie kolaudačného konania diaľnice sú aj doklady preukazujúce vlastnícke právo alebo iné právo k tým pozemkom a stavbám, ku ktorým tieto práva neboli v stavebnom konaní preukázané. Podľa ods. 4 na účely podľa odseku 3 možno vyvlastniť alebo obmedziť vlastnícke právo aj k pozemkom alebo stavbám, ktorých sa týka stavebné povolenie vydané pred 26. júlom 2011, a na účely vydania ktorého stavebník nepreukázal vlastnícke právo alebo iné právo k pozemkom a stavbám, pred jeho vydaním.

Vyvlastňovacie konanie a následné rozhodnutie o vyvlastnení musí byť v súlade nielen s Ústavou Slovenskej republiky, ale musí rešpektovať aj podmienky obsiahnuté v stavebnom zákone, v zákone o jednorazových mimoriadnych opatreniach v príprave niektorých stavieb, diaľnic ako aj v zákone č. 129/1996 Z.z., ktoré sú aplikovateľné v danej veci. Najširšiu úpravu vyvlastnenia upravuje stavebný zákon (§ 108-116), ktorý okrem toho, že v § 108 ods. 2 vymedzuje účely, na ktoré možno vyvlastniť alebo vlastnícke právo k nehnuteľnostiam obmedziť, upravuje aj základné predpoklady na vyvlastnenie a určuje špeciálny procesný postup, podľa ktorého sa postupuje v každom vyvlastňovacom konaní.

Žalobca v odvolaní poukázal na rozsudok 6S/96/2013 zo dňa 26.07.2013. Odvolací súd konštatuje, že v danej veci už rozhodol najvyšší súd v konaní 7Sžf/7/2013 zo dňa 05.01.2014, kde potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave 6S/96/2013.

Za najzávažnejší odvolací dôvod najvyšší súd považoval otázku verejného záujmu. Skúmanie existencie verejného záujmu na vyvlastnení podľa názoru najvyššieho súdu prináleží správneho orgánu, ktorý je povinný svoj záver náležite zdôvodniť. V danom prípade obsahom napadnutých rozhodnutí nie je správna úvaha týkajúca sa zisťovania a preukázania verejného záujmu na vyvlastnení vyplývajúca z vyššie citovaného právneho predpisu ako aj z citovaného Nálezu Ústavného súdu (PL. ÚS 19/09). Úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti a správneho rozhodnutia nemôže byť naprávanie závažných pochybení správneho orgánu v priebehu administratívneho konania. Občiansky súdny poriadok ani iný právny predpis neumožňuje správneho súdu nahradiť nedostatok správnej úvahy vlastným posúdením. Akceptácia takéhoto postupu by mohla predstavovať porušenie princípu rozdelenia moci. Zisťovanie verejného záujmu spadá do právomoci výkonnej moci, nie zákonodarnej alebo súdnej. Rozhodnutie správneho orgánu ohľadom konštatovania splnenia podmienok vyvlastňovania je preto v tomto smere nepreskúmateľné.

Jednou z primárnych podmienok vyvlastnenia je verejný záujem na vyvlastnení. Otázkou preukazovania verejného záujmu sa zaoberal Ústavný súd Slovenskej republiky v Náleze sp.zn. PL. 19/09 zo dňa 26.01.2011, kde dospel k nasledovnému záveru (bod 55):

„Právny poriadok pozná a poznal aj pred prijatím zákona c. 669/2067 Z.z. inštitút vyvlastnenia vo verejnom záujme pre výstavbu diaľnic. Stavebný zákon v ustanovení § 108 ods. 2 písm. f/ uvádza, že vyvlastniť možno len vo verejnom záujme pre výstavbu a správu diaľnic. Uvedená formulácia v spojení s ods. 3 tohto ustanovenia vyjadruje, že ak je daný expropriačný titul (dôvod) - výstavba diaľnice musí sa ešte preukázať, že táto výstavba je vo verejnom záujme, pričom uvedené ustanovenie však nemožno vykladať tak, že verejný záujem je už zákonom (ustanovenie § 108 ods. 2 stavebného zákona) daný, a teda, že ho už v rámci vyvlastňovacieho konania preukazovať netreba; naopak § 108 ods. 3 stavebného zákona výslovne ustanovuje, že „Verejný záujem sa musí preukázať vo vyvlastňovacom konaní.“

Verejný záujem tu nemožno chápať ani aritmeticky (je to v záujme väčšieho počtu obyvateľov), ani automaticky (každá diaľnica je vo verejnom záujme, a teda pozemky môžu byť automaticky vyvlastnené). Verejný záujem nie je vždy totožný so záujmom kolektívnym (uspokojovanie kolektívnych záujmov určitých skupín môže byť dokonca v rozpore so všeobecnými záujmami spoločnosti). Verejný záujem je potrebné chápať ako záujem, ktorý možno označiť ako všeobecne prospešný záujem.

Verejný záujem, ktorý je predmetom posudzovania v rámci vyvlastňovacieho konania, je podľa aktuálnej koncepcie vyvlastnenia predmetom správnej úvahy a zisťuje sa v priebehu konania na základe zvažovania najrôznejších partikulárnych záujmov, po zvážení všetkých rozporov a pripomienok. Z odôvodnenia rozhodnutia, ktorého podstatou je otázka existencie verejného záujmu, potom musí jednoznačne vyplývať, prečo verejný záujem prevážil nad inými či už súkromnými, alebo aj verejnými záujmami. Verejný záujem je predmetom dokazovania v rámci rozhodovania o určitej konkrétnej otázke, o vyvlastnení, a nie je možné ho vopred a priori stanoviť. Z tohto dôvodu spadá zisťovanie verejného záujmu do právomoci moci výkonnej, a nie zákonodarnej.

Zriadením stavby rýchlostnej komunikácie R1 Beladice - Tekovské Nemce na pozemkoch v spoluvlastníctve žalobcu štát závažným spôsobom zasiahol do vlastníckych oprávnení žalobcu, pretože bez jeho predchádzajúceho súhlasu a bez akéhokoľvek právneho titulu k pozemkom tieto zastaval prakticky neodstrániteľnou stavbou. Uvedený zásah bol umožnený zákonom č. 669/2007 Z.z., ktorého niektoré ustanovenia boli neskôr nálezom ústavného súdu PL. ÚS 19/09 vyhlásené za nesúladné s článkom 20 ods. 1, 4 Ústavy SR a s článkom 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru ľudských práv a základných slobôd. Po nadobudnutí účinnosti tohto nálezu bola s účinnosťou od 01.03.2012 prijatá novela zákona č. 669/2007 Z.z., ktorá vo vyššie citovaných prechodných ustanoveniach upravila postup pre vysporiadanie vlastníctva k pozemkom pod tými stavbami, ktoré boli zaradené na základe právoplatných stavebných povolení vydaných podľa predpisov účinných pred 26.07.2011 (pred nálezom). Úlohou súdu prejednávanej veci bolo posúdiť, či proces vyvlastnenia uskutočnený po prijatí uvedenej novely v prípade žalobcu prebehol v súlade s platnou právnou úpravou.

Vo všeobecnosti platí, že správny súd preskúmava žalobou napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy v zásade v medziach žaloby, čo znamená z hľadiska týchto dôvodov, ktoré žalobca vymedzil v žalobe. Týmito dôvodmi je pri uplatňovaní svojej preskúmvacej povinnosti viazaný, nemôže ich rozširovať, ani modifikovať. K zmene rozsudku krajského súdu a k prípadnému zrušeniu žalobou napadnutého rozhodnutia podľa § 250ja ods. 2 O.s.p. v spojení s § 250j ods. 2 písm. a/ až e/, ods. 3 O.s.p. teda môžu viesť len tie dôvody jeho nezákonnosti, ktoré uviedol žalobca v žalobe a neskôr i v odvolaní súčasne len za predpokladu, že namietané rozpory rozhodnutia správneho orgánu alebo postupu, ktorý jeho vydaniu predchádzal, žalobcu ukracujú na jeho subjektívnych právach. To platí aj v prípade, že by správny súd videl rozpor preskúmvaného rozhodnutia so zákonom z iných ako v žalobe vymedzených dôvodov.

Najvyšší súd sa s právnym názorom krajského súdu týkajúceho sa posudzovania otázky verejného záujmu nestotožnil.

Najvyšší súd konštatuje, že primeraná náhrada a vo vzťahu k náhrade za vyvlastnenie na účely stavebného zákona sa za trhovú cenu nehnuteľnosti považuje cena rovnakej alebo porovnateľnej nehnuteľnosti v tom istom čase, v tom istom mieste a v porovnateľnej kvalite (§ 111 ods. 2 druhej vety stavebného zákona), pričom táto trhová cena má byť určená znaleckým posudkom.

Zo znaleckého posudku č. 47/2012 však nevyplýva, že cena za vyvlastňovaný pozemok určená metódou polohovej diferenciácie zodpovedá trhovej cene nehnuteľnosti tak, ako je to predpokladané v stavebnom zákone. Súd zo znaleckého posudku vypracovaného znalcom Ing. V. Q.. 47/2012 zistil, že cena vyvlastňovaných pozemkov vychádzala z metódy polohovej diferenciácie. Obsahom posudku nebolo zisťovanie trhovej ceny pozemkov v tom istom čase, v tom istom mieste a v porovnateľnej kvalite tak, ako to ukladá zákon.

Stavebný zákon predpokladá, že pri určovaní primeranej náhrady bude správny orgán postupovať podľa trhovej ceny inej nehnuteľnosti, a to rovnakej alebo porovnateľnej, teda nie len z polohy a z umiestenia pozemku, o vyvlastnení ktorého sa koná. Skutočnosť, že trhovú cenu je určená znaleckým posudkom, nezabavuje správny orgán povinnosti postupovať v súlade so zásadou zákonnosti a zistiť skutočný stav týkajúci sa primeranej náhrady za vyvlastnené nehnuteľnosti.

Primeraná náhrada sa zisťuje vždy analyzovaním miestneho trhu, všetkými tromi rovnocennými metódami, ktorými sú porovnávanie kúpnych cien, kapitalizácia čistých výnosov a náklady podľa cien stavebných prác. Analýza porovnateľných kúpnych cien v znaleckom posudku nesmie chýbať. Znamená to, že znalec oprie hodnotenie o porovnanie ceny za 1 m² z viacerých nedávno predávaných nehnuteľností. Všeobecná hodnota nehnuteľností je najpravdepodobnejšia cena ku dňu hodnotenia v danom mieste a čase, ktorú by mala dosiahnuť na trhu v podmienkach voľnej súťaže, pri poctivom predaji, keď kupujúci aj predávajúci budú konať s patričnou informovanosťou a opatrnosťou a s predpokladom, že cena nie je ovplyvnená neprimeranou pohnútkou (1 písm. g/ Vyhlášky č. 492/2004 Z.z.).

Pre účely vyvlastňovacieho konania (§ 112 a nasl. Stavebného zákona) je navrhovateľ vyvlastnenia povinný podať aj návrh náhrady. Toto však nezabavuje správny orgán povinnosti skúmať, či návrh náhrady je zákonným, čiže či ide o primeranú náhradu za vyvlastnené pozemky. O to viac, že zo strany dotknutého vlastníka boli vznesené vážne výhrady proti navrhutej náhrade (hoci podloženej znaleckými posudkami vyhodnotenými na zákazku navrhovateľa). Správny orgán sa s týmito námietkami náležitým spôsobom nevysporiadal. Konštatoval len, že cena bola navrhnutá na základe výpočtu znalca vykonávajúceho posudok na základe objednávky navrhovateľa vyvlastňovacieho konania. Na odborné posúdenie zistenia primeranej náhrady a objasnenie nezrovnalostí pri zisťovaní navrhutej ceny mal možnosť správny orgán (používajúc primerane ustanovenia § 36 správneho poriadku) ustanoviť znalca, ktorý by nebol žiadnym spôsobom (ani na základe zadania) viazaný za navrhovateľa. Znaleckým posudkom (obstarným si stavebným úradom) určí sa potom zákonom požadovaná primeraná náhrada za vyvlastňované pozemky v súlade s vyššie uvedeným právnym názorom ako cena rovnakej alebo porovnateľnej nehnuteľnosti v tom istom čase, v tom istom mieste a v porovnateľnej kvalite.

Podľa ustanovenia § 34 a § 36 zákona č. 71/1976 Z.z. o správnom konaní, na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorým možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazmi sú najmä výsluch svedkov, znalecké posudky, listiny a ohliadka. Účastník konania je povinný navrhnuť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe. Vykonávanie dôkazov patrí správnomu orgánu. Správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Skutočnosti všeobecne známe a lebo známe správnomu orgánu z úradnej činnosti netreba dokazovať.

Ak pre odborné posúdenie skutočností dôležitých pre rozhodnutie je potrebný znalecký posudok, správny orgán ustanoví znalca. Proti rozhodnutiu o ustanovení znalca sa možno odvolať. V danom prípade znalecký posudok predložený k návrhu na vyvlastňovanie nebol dôkazným prostriedkom zabezpečený správny orgánom v zmysle zákona o správnom konaní.

Najvyšší súd sa stotožňuje s názorom prvostupňového súdu týkajúceho sa prekážky rozhodnutej veci, ktorú malo tvoriť rozhodnutie Krajského stavebného úradu v Nitre č.: KSU NR-2012-183-002 zo dňa 15.02.2012. Krajský súd správne poukázal, že je pravdou, že právoplatné rozhodnutie v konkrétnej veci bráni tomu, aby sa o tej istej veci konalo a rozhodovalo znova. Totožnosť veci však nie je daná len okruhom účastníkov konania a jeho predmetom, ale aj dôvodmi, o ktorých sa rozhodovalo. Spomenuté rozhodnutie Krajského stavebného úradu v Nitre zo dňa 15.02.2012 sa síce týkalo vyvlastnenia spoluvlastníckeho podielu žalobcu na tých istých pozemkoch a pre tú istú stavbu, avšak skutkové okolnosti, ktorými navrhovateľ vyvlastnenia odôvodnil svoj návrh sa zmenili. Bol totiž vykonaný nový pokus o dohodu so žalobcom na odkúpenie jeho spoluvlastníckeho podielu a žalobcovi bola ponúknutá vyššia kúpna cena. Identita veci bola tiež narušená zmenou právnej úpravy, nakoľko posledný návrh NDS, a.s., na vyvlastnenie bol opretý o novelizované znenie zákona č. 669/2007 Z.z. (§ 9a), ktoré

nanovo upravilo postup pri majetkovo-právnom vysporiadaní vlastníkov pozemkov pod realizovanou cestnou stavbou. Uvedené zmeny skutkového a právneho stavu odlišujú posledné vyvlastňovacie konanie od skoršieho konania ukončeného rozhodnutím Krajského stavebného úradu v Nitre zo dňa 15.02.2012 a preto uvedené rozhodnutie nemôže tvoriť prekážku rozhodnutej veci, pre ktorú by bolo potrebné vyvlastňovacie konanie zastaviť (§ 30 ods. 1 písm. i/ správneho poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ďalej súhlasí s právnym názorom krajského súdu o rozsahu vyvlastnenia. Najvyšší súd uvádza, že vyvlastnenie pozemkov pre účely verejno-prospešných stavieb vrátane stavieb, vrátane stavieb rýchlostných komunikácií je v zásade možné len v nevyhnutnej miere a v rozsahu, ktorý je potrebný pre dosiahnutie účelu vyvlastnenia. Stavebný zákon umožňuje výnimku z uvedeného pravidla len pre prípad, že sa vyvlastnením prevádza vlastnícke právo iba k časti pozemku a vlastník alebo iný oprávnený užívateľ by nemohol využívať zostávajúcu časť pozemku alebo len s neprimeranými ťažkosťami. Vtedy je možné rozšíriť vyvlastnenie aj na zostávajúcu časť pozemku, pokiaľ o to vlastník alebo iný oprávnený požiada. Najvyšší súd je v zhode s krajským súdom, že v danom prípade nebol dôvod pre rozšírenie vyvlastnenia nad nevyhnutnú mieru, ktorú predstavujú vyvlastňované pozemky, nakoľko v rámci vyvlastňovacieho konania nebolo zistené, že by žalobca ako spoluvlastník zostávajúcej výmery cca 78% z pôvodných pozemkov nemohol tieto zvyšné časti užívať na poľnohospodárske či iné účely, prípadne že by bolo ich využívanie neprimerane sťažené. Na dosiahnutie účelu vyvlastnenia nebolo podľa názoru súdu nevyhnutné rozšíriť vyvlastnenia aj na cestné ochranné pásmo rýchlostnej komunikácie, pretože toto nie je súčasťou komunikácie (§ 1 ods. 3, 4 zákona č. 135/1961 Zb.) v cestných ochranných pásmach je zakázaná alebo obmedzená činnosť, ktorá by mohla ohroziť rýchlostnú komunikáciu a premávku na nej. Právna úprava ochranných pásiem však nevylučuje, aby pôda v rámci ochranných pásiem bola využívaná na poľnohospodárske účely. Z uvedených dôvodov bol najvyšší súd toho názoru, že z hľadiska stanovenia rozsahu vyvlastnenia bol postup správnych orgánov i vydané rozhodnutia v medziach zákona.

Čo sa týka námietky - nepreukázanie bezvýslednosti dohody a odňatie práva na uzatvorenie dohody v zákonom stanovenej lehote, najvyšší súd súhlasí s právnym názorom vysloveným v rozsudku krajského súdu, že citovaná právna úprava jednoznačne prioritizuje v súvislosti so získavaním práv k pozemkom potrebným na uskutočnenie stavieb vo verejnom záujme uzatvorenie dohody pred vyvlastnením. Proces preukazovania bezvýslednosti dohody je podľa stavebného zákona prísne formalizovaný - ukladá žiadateľovi zaslať vlastníkovi písomnú výzvu na uzatvorenie dohody so stanovenými náležitosťami (vymedzenie požiadavky žiadateľa, dôvody požadovaného prevodu práva alebo vzniku vecného bremena, návrh odplaty najmä vo výške určenej v § 11 ods. 2 stavebného zákona a upozornenie na následky nereagovania na výzvu), pričom pokus o dohodu sa považuje za bezvýsledný, ak vlastník do 15 dní od doručenia výzvy dohodou výslovne odmietne alebo v uvedenej lehote na výzvu nereaguje. Rovnako striktný je aj spôsob zisťovania všeobecnej (trhovej) ceny vyvlastňovaných pozemkov pre účely vyčíslenia primeranej náhrady za vyvlastnenie.

V prejednávanej veci vyvlastňovací orgán zákonom stanovený postup pred vydaním rozhodnutia dodržal, pri rešpektovaní požiadavky zákonnosti nemal navrhovateľ vyvlastnenia s ohľadom na vypracovanie znalecký odhad diaľničného pozemku prakticky žiadny priestor pre hľadanie konsenzu so žalobcom ohľadom výšky odplaty na získanie práv k predmetným pozemkom, ako sa toho dovoľával žalobca.

Na námietku žalobcu, že rozsudok krajského súdu bol nedostatočne zdôvodnený a tým nebolo dodržané právo na spravodlivé konanie najvyšší súd uvádza, že krajský súd v napadnutom rozsudku svoj názor na skutkový stav i spôsob aplikácie použitých právnych noriem zdôvodnil a vysvetlil spôsobom, ktorý poskytol odvolaciemu súdu dostatočný priestor pre rozhodnutie o odvolaní v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí a postupu správnych orgánov oboch stupňov z hľadiska dôvodov vymedzených v žalobe.

Na základe uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že námietky žalobcu týkajúce sa nedostatku skúmania a preukázania verejného záujmu správnym orgánom a stanovenia primeranej

náhrady za vyvlastnenie znaleckým posudkom odôvodňuje zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného podľa ustanovenia § 250j ods. 2 písm. c/ a d/ O.s.p., z uvedených dôvodov preto odvolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zmenil podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. a rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Podľa § 250j ods. 7 O.s.p. správne orgány sú viazané právnym názorom súdu.

O náhrade trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania v sume 140 € pozostávajúci zo zaplattenia súdneho poplatku (žaloba a odvolanie, t.j. 2x 70 €) a z trov právneho zastúpenia žalobcu advokátom v prvostupňovom a odvolacom konaní v sume 511,35 €, celkom 651,35 €.

Trovy právneho zastúpenia prvostupňového konania tvorí podľa vyčíslenia žalobcu odmena vypočítaná podľa § 11 ods. 1 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len vyhláška) za 2 úkony právnej služby, prevzatie a príprava právneho zastúpenia zo dňa 20. januára 2014, vypracovanie žaloby zo dňa 20. januára 2014, t.j. 134 € + 8,04 € režijný paušál + 20% DPH.

Trovy právneho zastúpenia druhostupňového konania tvorí jeden úkon právnej služby (vypracovanie odvolania) 1x 134 € s paušálnou náhradou 1x 8,04 € + 20% DPH.

Najvyšší súd Slovenskej republiky priznal právnej zástupkyňi žalobcu daň z pridanej hodnoty, keďže právna zástupkyňa preukázala, že je platiteľom dane z pridanej hodnoty

Toto rozhodnutie senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. v znení zákona č. 33/2011 Z.z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.